

Adventes Vēstis

2015. gada novembris, #11 (237)

Vienoti Kristus
cerībā

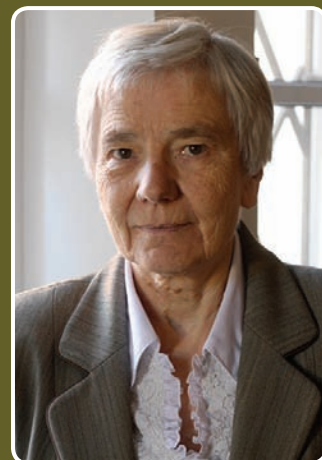
TĒMA:
SVĒTĀ
VARDARBĪBA

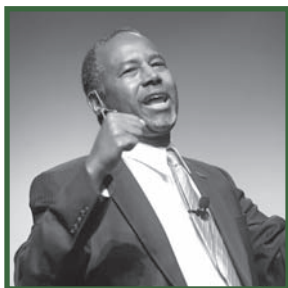
RĒZEKNES
DRAUDZEI
100 GADI

ADVENTISTI
POLITIKĀ –
PREZIDENTA
KANDIDĀTI

SVĒTRUNA:
“KUNGS
JĒZUS KRISTUS”

INTERVIJA AR
BENITU
MATISONI

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Intervija	12
Ārzemju ziņas	15
Vārds mācītājam	16
Adventist Review	18
Jaunieši	20
Bērniem	22

Rakstīts, lai rosinātu domāt

Kāda sakritība! Tieši šajā nedēļā ģimenē sāksim lasīt kopā ar bērniem Jozuas grāmatu. Esam vairākas nedēļas lasījuši stāstus par Mozu un israēliešu grūto klejošanu tuksnesī 40 gadu garumā. Un nu beidzot būs iespēja ieiet apsolītajā zemē!

Jau lasot Mozus grāmatas, bija jāpadomā, kā bērniem izskaidrot dažus traģiskākos notikumus un grūtāk saprotamos Dieva sodības aprakstus. Bet priekšā nu ir lielie kari. Varbūt bērniem tos labāk nolasīt?

Šī žurnāla numura lielais Tēmas raksts sākas ar to, kā raksta autors lasīja saviem bērniem priekšā Jozuas grāmatu. Neslēpšu, man būtu interesanti uzzināt, kā citi kristīgie vecāki ir izturējušies pret Bībelē aprakstīto „svēto vardarbību”. Vai jūs bērniem nestāstījāt par Jērikas mūru krišanu? Stāstījāt? Arī par bērnu un sieviešu nogalināšanu? Varbūt šos pantus „nepamanījāt” un izlaidāt? Bet kādreiz taču viņi izlasīs!

Raksta autors šajā numurā piedāvā paskatīties uz Bībeles tekstiem no plašāka un, pieļauju, daudziem mazāk zināma un atšķirīga skatu punkta. Iespējams, jūs autoram nepiekritīsiet. Iespējams, jums ir savs pārliecinošs skatījums un viedoklis par svētās vardarbības tēmu. Taču raksts liek domāt un izvērtēt mūsu izpratni.

Es ceru, ka ne tikai šis raksts, bet arī pārējie raksti ļaus Dieva Garam jūs uzrunāt. Ja būsīm atvērti Dievam, mēs varēsim Viņu vēl vairāk iepazīt un, nešaubos, iemīlēt.

Aidis Tomsons

AV redaktora vietnieks

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārīte LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Kur rast iedvesmu?

Mūsu sapņi, nākotnes vīzijas un plāni parasti ir daudz, daudz mazāki, pieticīgāki un stipri piezemētāki par Dieva plāniem un iespējām. Pareizāk būtu teikt, Dieva neierobežotajām iespējām. Praviētis Jeremijas saka: “Ak, Kungs, Kungs! Tu radīji debesis un zemi ar savu lielo spēku un savu izstiepto roku, Tev nekas nav neiespējams.” Jeremijas 32:17.

Pārdomājot draudzei uzticēto misiju un atbildību Dieva priekšā, mums jāmēģina saprast Dieva plānu vietai, kurā dzīvojam, un draudzei, kurai piederam un kalpojam. Viena no svarīgākajām lietām ir sirds dedzība par Dieva lietām. Ja nav dedzības un nav arī iedvesmas, tad īsti nav arī rezultāta.

Kur atrast iedvesmu? Kā panākt, lai ikvienā draudzē cilvēku sirdis degtu par Dieva plānu cilvēku glābšanai? Viens no piemēriem, ko varam lasīt Bībelē, ir stāsts par mācekļiem, kuri pēc Kristus augšāmcelšanās ceļā uz Emmaus pilsētiņu satika Jēzu (Lūkas 24: 32). “Un tie sacīja savā starpā: “Vai mūsu sirds mūsos nedega, kad Viņš ar mums runāja ceļā, mums rakstus izskaidrodams?” Par Viņu liecināja klausītāji, sacīdami: “Nekad vēl neviens cilvēks nav tā runājis, kā runā šis cilvēks.” (Jāņa 7:46) Izrādās, ka Jēzus kā persona pats ir visiespaidīgākais sirds dedzības un iedvesmas avots.

Kas bija tas īpašais, kas tik dziļi skāra mācekļu un citu klausītāju sirdis un garu? Kas šodien spētu iedvesmot un aizraut cilvēkus visā pasaulē un, protams, arī Latvijā?

“Lielāku iespaidu atstāj pats cilvēks, nevis tas, ko viņš saka. Klusa, pareizām prasībām atbilstoša un dievbijīga dzīve ir ļoti iespaidīga, visiem zināma un lasāma vēstule. Cilvēka vērtību nenosaka pēc ieņemamā amata vai uzticētās atbildības, bet pēc Kristum līdzīgā gara, ko viņš atklāj.” (E. Vaita. Debesu vietās, 237) Kad mūsu vidū ir patiesa Dieva mīlestība, kas mūs “spiež” mācīties no Kristus un sekot Viņa piemēram, tad draudze kļūst pievilcīga cilvēkiem.

Apustuļu darbu grāmatā ir aprakstīta šāda situācija (11:21-24): “Tā Kunga roka bija ar tiem, un liels skaits ticēja un atgriezās pie Tā Kunga. Bet vēsts par viņiem kļuva zināma Jeruzālemes draudzei, un tā sūtīja Barnabu uz Antiohiju. Tas, nonācis un Dieva žēlastību redzēdams, priecājās un visus pamācīja ar visu sirdi palikt pie Tā Kunga. Jo viņš bija krietns vīrs, pilns Svētā Gara un ticības. Un liels ļaužu pulks tika mantots Tam Kungam.”

Šķietami vienkāršais situācijas apraksts atklāj Evaņģēlija spēka noslēpumu. Barnaba, pats būdams garā dedzīgs, iemiesoja sevī Kristus mīlestības spēku, tādējādi nesdams svētību daudziem cilvēkiem. “Ar Pestītāja mīlestību pildīta sirds ik dienas saņem jaunas žēlastības dāvanas, ko dot tālāk. Tāda dzīve atklāj patiesības glābjošo spēku.” (Debesu vietās, 237)

Gaidāmie pasākumi

22. novembris

Tukuma kultūras namā (Lielā ielā 1) pl. 15:00 notiks tradicionālais Pateicības koncerts. Organizē Tukuma adventistu draudze.

12. decembris

Mazsalacas adventistu draudzes dievnama iesvētīšana pl. 12:00 Rīgas ielā 5, Mazsalacā.

13. decembris

Kamerkora CANTAMUS Ziemassvētku garīgās mūzikas labdarības koncerts CERĪBAS GAISMA pl. 17:00 Latvijas universitātes Lielajā aulā, Rīgā, Raiņa bulvārī 19.

20. decembrī

Kristīgās mūzikas albuma "Kā būtu...?" prezentācijas koncerts Rīgā, Baznīcas ielā 12a pl. 18:00.

Sludinājumi

- Kamerkoris "Cantamus" ielūdz uz Ziemassvētku garīgās mūzikas labdarības koncertu "Cerības gaisma" šā gada 13. decembrī pl. 17:00 Latvijas universitātes Lielajā aulā, Rīgā, Raiņa bulvārī 19.

Koncertā piedalās: kokļu ansamblis "Raksti", vijole – Stella Zaķe, Kamerkoris "Cantamus" ar solisti, instrumentālais ansamblis, diriģente un mākslinieciskā vadītāja – Jeļena Zaķe.

Biļetes iespējams iegādāties "Biļešu Paradīzes" tirdzniecības vietās un internetā www.bilesuparadize.lv. Biļetes cena 5 EUR. Visi iegūtie naudas līdzekļi tiks ziedoti labdarības projektam sadarbībā ar *Ziedot.lv*.

- Es – jauka, zinātkāra, sirsnīga (41) – un Tu (39-45), kurš māc smieties, klusēt, runāt un arī darīt – atradīsim viens otru, lai turpmāk darītu, pērtītu un dzīvotu viens otram līdzās. Lūdzu, rakstīt uz e-pastu: vestule.man@inbox.lv Atsaukties kristiešus.

Alekseja Oparina lekciju cikla turpinājums Daugavpilī

Četrus vakarus pēc kārtas, no 11. līdz 14. oktobrim, Daugavpils lielākās viesnīcas Park Hotel Latgola konferenču zālē tika prezentēta zinātniski izglītojoša programma "SENĀS PASAULES CIVILIZĀCIJAS", turpinājot lekciju ciklu par Senās Babilonijas, Ēģiptes un Nāves jūras vēsturi, reliģiju un arheoloģiju, kas bija iesākts šī gada aprīlī. Lektors – medicīnas zinātņu doktors, Harkovas Medicīnas akadēmijas profesors, Terapijas katedras vadītājs Aleksejs Oparins. Katru vakaru programmu apmeklēja ap 50 klausītājiem. Daži no tiem tika uzaicināti telefoniski – no šī gada augusta mēnesī demonstrētās Veselības izstādes un „Rock project” apmeklētāju saraksta, citi atsaucās uz reklāmas lapiņām, kas

bija izdalītas pilsētas iedzīvotājiem (ap 2000 lapiņu). Klātesošajiem bija iespēja uzdot Aleksejam jautājumus gan par lekcijās apskatītajiem tematiem, gan specifiski medicīniskus jautājumus.

Vislielāko interesi izraisījusi lekcija

„Faraona lāsts. Ēģiptes vēsture un arheoloģija”. Kā senajā Ēģiptē, tā arī mūsdienā sabiedrībā cilvēkus joprojām uztrauc jautājumi par to, kā izklūt no lāsta ietekmes. Lektors ļoti precīzi izcēla septiņus Bībelē atklātos principus, pārkāpjot kurus, cilvēks var kļūt zem lāsta. Aleksejs atzīmēja Daugavpils auditorijas īpatnību – daudz intelegences un dažādu reliģisko konfesiju pārstāvjus.

Uz jautājumu par nākotnes plāniem, Aleksejs atbildēja:

„Man ir liels gods piedalīties evangelizācijas programmās Latvijā. Ja tāds būs Dieva prāts un tikšu uzaicināts, labprāt atbraukšu vēl. Ļoti mīlu Latviju. Apbrīnoju latviešu tautas varonīgo vēsturi. Rīga ir viena no manām vismīļākajām pilsētām. Šī pilsēta iedvesmo uz pārdomām. Atrdoties Rīgā, vienmēr rodas jaunas idejas. Arī Daugavpils ir īpaša pilsēta. Īpaši gribētos atzīmēt Daugavpils draudzes locekļu sirsnīgo attieksmi un mācītāja Vitālija Kroitora iedvesmojošu kalpošanu, kurš burtiski uzlādē ar savu enerģiju un mērķtiecību kalpošanā Dievam.”

Alekseja Oparina vairākas grāmatas – šodien tās ir 47 monogrāfijas – par Bībeles arheoloģiju un vēsturi ieguva plašu popularitāti ne tikai Ukrainā, bet arī Krievijā, Vācijā, Somijā, Īrijā, ASV, Kanādā un citās valstīs. Latviešu tulkojumā izdotas divas grāmatas. Pašlaik gatavojas drukai vēl divas grāmatas krievu valodā, Atklāsmes grāmatas pētījums – „Romas impērijas krišana” un „Bizantijas impērijas krišana”. Uz šī materiāla pamata Aleksejs gatavo arī lekciju ciklu.

Gaļina Dzerkale, Daugavpils draudze

AIZSARGĀJOŠAIS pesimisms un ne tikai

Mārīte Lipska,
Bērnu un sieviešu
kalpošanas nodaļas vadītāja

Oktobrī Rīgā viesojās kristīgā psiholoģe no Ukrainas Lidija Neikurs, kas ir jau ļoti gaidīta un iemīļota lielākajai daļai adventistu.

Šoreiz aplūkojamās tēmas bija: 8 audzināšanas principi, mediju ietekme uz bērnu psihi. Abas lekcijas bija padomi vecākiem. Trīs darbadienu vakari bija par tēmu: “Pozitīvā domāšana”.

Jāsaka, ka pozitīvās domāšanas vakari bija kaut kas ļoti negaidīts. Lidija ļoti

redzē, aizņemties dēļ viņu nedzirdēju, taču atradu brīdi savā “vāveres ritenī” un noklausījies pašu īsāko lekciju ciklā “Kā kļūt par labu vadītāju” videoversijā. Viņas norādītie vadītāja 4 uzdevumi bija tik saprotami, ka tūlīt sāku tos ieviest savā kalpošanā un drīz apjautu to reālos augļus. Tāpēc priecājos, ka ar Dieva palīdzību man bija iespēja dzirdēt visas viņas lekcijas oktobrī.

Jau pirmajā tikšanās reizē Lidija Neikurs mani apbūra ar domas skaidrību, aizraujošo stāstījumu un laika pārbaudi izturējušo pieredzi, tāpēc droši aicināju uz lekcijām arī savas darba kolēģes.

Katra lekcija deva interesantu materiālu, kā saglabāt Dieva bērna identitāti ne tikai bērnu audzināšanā, bet arī personīgajos lēmumos, izvēlēs, attiecībās, veidojot un audzinot arī savu emocionālo intelektu ar Dieva doto līdzsvaru pašapziņas, paškontroles, motivācijas un līdzciefības klātbūtnei mūsu sociālajās iemaņās. Pārsteidzošs bija atklājums par aizsargājošā pesimisma priekšrocībām, salīdzinot ar bezrūpīgo optimismu, kas, pasaules sabiedrības uzspiests, ienāk arī draudžu attieksmē pretēji Dieva dotajiem brīdinājumiem.

Pēdējo lekciju “Personīgā potenciāla atklāšana” jau klausījies kopā ar savas darba vietas administrācijas vadītāju, kura arī atzinīgi vērtēja lekcijas materiālu un lektores aizrautīgo pārliecību, atklājot Dieva neierobežotās iespējas mūs pārveidot un lietot, neskatoties uz mazdusību, piedzīvotajām neveiksmēm un citu nievājošo attieksmi

prast nepieciešamību reāli skatīties uz notikumiem un plāniem, izprast “nedomājoša optimisma” negatīvās sekas. Sāku dziļāk saskatīt pozitīvas domāšanas milzīgo nozīmi cilvēku attiecībās. Ļoti svarīgs bija atgādinājums par lielo potenciālu, kādu mūsos ir ielicis Dievs. Lektore mūs, klausītājus, uzmundrināja ar vārdiem – jūs esat tas, ko jūsos redz Dievs, ja ļaujat Viņam sevi vadīt.

Loida Tarasenko, Cēsu draudze:

Katra lekcija bija vesela atklāsmē. Spilgts salīdzinājums bija piemērs par Dāvida cīņu ar Goliātu. Dāvids negāja pret Goliātu, tēpies ar ierasto bruņojumu. Viņš darīja kaut ko tik radikālu, pretēju ierastajiem cīņas paņēmieniem. Viņš nebaidījās kļūt par “balto vārnū”. Šī pieceja ir ļoti būtiska vecākajai paaudzei. Ir grūti lauzt stereotipus kaut kādās lietās, kalpojot Dievam un daloties evaņģēlijā ar tuviniekiem, draugiem. Secināju, ka katrā situācijā jālūdz no Dieva gudrība un jārikojas drosmīgi, kalpojot tiem, kas nomaldījušies. Ar nepacietību gaidīšu nākamās seminārus.

Inta Rubļevska, semināra interesente.

Gribu dalīties savā priekā un dvēseles pozitīvajās emocijās, ko man uzdāvināja pats Dievs. Neparedzētu apstākļu dēļ nokļuvi Lidijas Neikurs seminārā. Tas, ko dzirdēju, bija Dieva pieskāriens manai dvēselei, tā bija dievišķā maize un ūdens lāse izslāpušajam šajā dzīves tuksnē. Jā, ļoti daudz labas informācijas var gūt virtuālajā pasaulē, bet redzēt un dzirdēt klātienē tik brīnišķas personības, komunicēt un uzdot jautājumus – tas ir lielāks ieguvums. Tad dzirdēto ir daudz vieglāk pielietot, jo daudzas frāzes vēl ilgi skan ausīs un, ieskatoties konspektā, prāts sāk darīt. Jutos stiprināta un iedvesmota gan ikdienas gaitām un darbiem, gan pildīt Dieva nodomu attiecībā uz mani.

skaidri formulēja, kas ir īsta pozitīvā domāšana, to varētu definēt tā: stratēģiskais optimisms + aizsargājošais pesimisms = pozitīvā domāšana. Viņa vērsa uzmanību uz to, ka cilvēkam nesānā vienlaicīgi būt optimistam un pesimistam. Var būt tā, ka mēs kļūstam par “nedomājošiem optimistiem”, bet arī optimismam vajag veselīgas robežas. Savukārt Dievs ir arī devis spēju analizēt un paraudzīties uz konkrēto lietu no visiem skatu punktiem, arī, kā izbēgt no ļaunām sekām, un to viņa pielīdzināja terminam “aizsargājošs pesimisms”. “Aizsargājošais pesimisms” spiež cilvēku loģiski domāt.

Priecājamies arī par to, ka Lidija, kaut ir jau sieviete cienījamās gados, spēj uzrunāt arī jaunāko paaudzi. Bet, kas ir tas, kas pievelk cilvēkus viņas lekcijās, stāstītajā un kādi ir ieguvumi no tā, lai stāsta paši semināru dalībnieki.

Elita Lapiņa, Rīgas 1. draudze:

Kad šī gada pavasarī Lidija Neikurs dalījās savā ticības un kalpošanas pie-

Daina Sproģe, Tukuma draudze:

L. Neikurs lekcijas man palīdzēja sa-

Elīna Ģipsle
Rēzeknes draudzē

Draudzei LATGALES SIRDĪ – 100

Draudzes brīvprātīgie jau gadu ziedoja savu laiku un plānoja Rēzeknes draudzes 100 gadu jubilejas pasākumus. Vīzija bija skaidra – ievērojot labas tradīcijas, dzimšanas dienā gribam iepriecināt pilsētniekus ar dāvanām. Ar saturīgām un pārdomātām dāvanām.

Mazliet par vēsturi

1915. gadā, pirmā pasaules kara laikā, meklējot drošu patvērumu, saujiņa kristiešu nonāca Vitebskas guberņas Režicas pilsētā, līdz ar to Rēzeknē pirmo reizi sāka skanēt Adventes vēsts. Kopš Rēzeknes adventistu draudzes pirmsākumiem pulcēšanās vietas ir mainītas 22 reizes. Draudzi apkalpojuši 25 evaņģēlisti, sludinātāji un mācītāji.

Jubilejā – dāvanas pilsētai Veselīga dāvana

Pirmā dāvana bija organizēta sadarbībā ar Valmieras veselības klubu „Jauns

sākums”, Rēzeknes sociālās aprūpes pārvaldi un Rēzeknes kultūras namu. Tā bija veselības izstāde, uz kuru ar lielu entuziasmu izstādes apmeklētājus organizēja arī pats Rēzeknes pilsētas sociālās aprūpes pārvaldes vadītājs Guņārs Arbidāns. Viņš bija parūpējies, lai to apmeklētu cilvēki no pilsētas pensionāru sociālo pakalpojumu centra, kā arī no bērnu sociālo pakalpojumu centra. Izstādi apmeklēja 150 cilvēku, katrs saņemot dāvanā grāmatu „Spēks un veselība”. Pēc izstādes Arbidāna kungs pienāca pie mācītāja Imanta Ģipšļa ar ierosinājumu šādu izstādi organizēt Rēzeknē atkal. Izstāde bija bagāta ar dažādiem piedzīvojumiem. Pēc veselības

stenda „uzticība” apmeklēšanas daži cilvēki izteica vēlmi iegādāties Bībeli.

Ģimenes svētības

Otrā dāvana pilsētai bija kristīgās ģimeņu konsultantes Lidiņas Neikurs no Ukrainas lekcijas par pozitīvo domāšanu Bībeles šķērsgrīzumā. Brīnumi notika ik uz soļa, organizējot šos pasākumus. Arī telpas – vidusskolas aktu zāle – skolā direktore Lidiņa Ostapceva laipni piedāvāja bez maksas. Lekciju pirmajā dienā viņa novēlēja atnākušajiem ieklausīties šajās mācībās un pielietot tās dzīvē, kā arī pati apmeklēja visas lekcijas. Lekcijas notika četrus vakarus. Apmeklētāju skaits bija 75 cilvēki katru dienu, no kuriem 30 nāca katru vakaru, par ko saņēma dāvanā grāmatu. Lekciju laikā tika organizētas radošas nodarbības bērniem, kuras vadīja draudzes māsas, kas ir pieredzējušas pirmskolas iestāžu darbinieces. Lekciju laikā darbojās arī grāmatu galds. Šoreiz tā apmeklētājiem vairāk interese bija par grāmatu iegādi bērniem.

Lielu uzmundrinājumu deva reklāmas izvietotāju pretimnākšana. Vietējais laikraksts reklāmu izveidoja bez maksas, kas ir abonētākais reģionālais laikraksts Latvijā. Reklāma bija arī uz visiem afišu stabiem pilsētā, kā arī uz koncertzāles GORS afišu stabiem, kas nesen ir uzstādīti jauni. Reklāma arī bija izvietota pilsētas maršruta auto-

busus. Un vietējais Māmiņu klubs arī labprāt reklamēja pasākumus, novēlot veiksmi!

Svētki

Svinīgajā sestdienas dievkalpojumā Bībeles izpētes daļu vadīja Adventistu Latvijas draudžu bīskapa vietnieks Andrejs Āriņš, kas atgādināja visiem klātesošajiem, ka mēs varam izelpot tikai tad, ja esam ievilkusi gaisu. Tāpat ir ar Svēto Garu. To vajag „ieelpot”.

Svētrunu runāja bīskaps Vilnis Latgalis, vēlāk, aicinot visus draudzes locekļus priekšā, aizlūdza par tiem, lai Debesu Tēvs viņus svētī. Pieminot, ka Rēzeknes draudze saistībā ar Ģenerālkonferences plānu ir izvēlēta kā misijas pilsēta nākamajā gadā.

Draudzes locekļi bija aizkustināti arī, saņemot Līdijas Neikurs sagatavotās un parakstītās atklātnītes ar Bībeles pantu: „Bet es un mans nams - mēs kalposim Tam Kungam.” (Jozua 24:15)

Draudze sirsnīgi pateicās divām ģimenēm par mūža ieguldījumu kalpošanā Rēzeknes draudzē: Neikurs un Geides ģimenei. Kā arī īpaši mācītājam Mi-

kum Kaimiņam par ilggadējo kalpošanu, kā arī nenovērtējamo personīgo ieguldījumu dievnama celtniecībā. Kalpojušajiem mācītājiem tika pasniegtas

krūzītes debesu krāsā, uz kurām attēlota dievnama bilde.

Svinīgā koncerta laikā dzirdējām daudz jaukus apsveikumus no adventistu Lat-

gales draudzēm, kā arī mācītāja emeritus Laimoņa Tomsona ģimenes. Sirsnīgus apsveikuma vārdus sūtīja Sāpju Dievmātes Romas katoļu baznīcas Rēzeknes draudzes prāvests Pāvils Zeile, Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas Latgales bīskaps Einārs Alpe, kā arī klātienē draudzi sveica baptistu Rēzeknes draudzes priekšnieks Tālvāldis Kopels, „Prieka vēsts” Rēzeknes draudzes mācītājs Guntars Skudra un kristīgs ekumēnisks darbinieks Ivars Graudiņš, kas ir izveidojis Latvijas lūgšanu namu visām tautām Rēzeknes novadā.

Atmiņā palika pareizticīgo draugu apsveikums, kas teica, ka atnākuši, lai priecātos kopā ar cilvēkiem, kas spēj būt draudzīgi un līdzīgi just. Un jā, arī tāpēc, ka ir jubileja, bet jubileja ir otršķirīgi. Kā arī nodziedāja psalmu „Cik labi būt brāļiem kopā”.

Baudījām Debesu atmosfēru, priecājoties par skaistajām kristīgā ansambļa „Tuvu” no Rīgas skanīgajām dziesmām. Kultūras namā, kur notika svinības, foajē bija izvietota draudzes fotogrāfes Marinas Šlapakovas gaumīgi veidotā draudzes vēstures foto izstāde.

Misija jau nākamgad

Jau pavisam drīz Latgales sirdī, Rēzeknē, sāks realizēties projekts „Misija lielajās pilsētās”. Lūgsim ar vārdiem, kurus mācītājs Viktors Geide ar dzīvesdraugu Vēsmu bija nosūtījis atklātnītē draudzes nozīmīgajā jubilejā: „Lai mums būtu daudz jo daudz sāpju un skumju... par cilvēkiem, kurus vēlamies aizsniegt un vadīt pie Jēzus, jo tikai tad mēs būsīm tā prieka dalībnieki, kuru nekad neviens mums neatņems...” Arī es, Elīna Ģipsle, biju šo daudz svētību un Dieva vadības lieciniece

*Girts Rozners
Adventistu Latvijas draudžu
savienības sekretārs*

SVĒTĀ VARDARBĪBA

*Tiklīdz ļaudis izdzirdēja ragu skaņas, tie izkiedza skaļu kļedzienu, un mūris sabruka, kā stāvējis, un ļaudis devās iekšā pilsētā – taisni uz priekšu, un viņi ieņēma pilsētu. Viņi iznīcināja visu, kas bija pilsētā: gan vīrus, gan sievas, gan jaunus, gan vecus, gan vēršus, gan avis, gan ēzeļus – ar zobena asmeni.
(Jozuas 6:20, 21)*

Reiz visa ģimene kopā lasījām kādu Vecās derības stāstu. Tekstā atspoguļotie notikumi risinājās pietiekoši spraigi un spēja noturēt nedalītu bērnu uzmanību. Taču tad aiz visiem brīnumainajiem notikumiem pēkšņi sekoja daži panti, kas visu jauko sajūtu apgrieza ar kājām gaisā. Tie uzbūra mūsu priekšā nežēlīgu asinspirti, un neviļus es kā lasītājs izjutu vajadzību pēc iespējas ātrāk un ar vienaldzīgāku balss intonāciju pārsīkriet šiem nelaimīgajiem pantiem pāri. Tomēr mana mazā viltība neizdevās. Mūsu piecgadīgās meitiņas acis iepletās, un jau nākamajā mirklī man bija jāvelta laiks gariem paskaidrojumiem, kāpēc viņi tā izdarīja. Interesanti, ka vienīgais līdzeklis, kas tajā brīdī man ienāca prātā, bija šo nežēlīgo tekstā aprakstīto slepkavošanu kaut kā attaisnot. Mēs parasti tā darām, jo

tēmai. Pēc izešanas no Ēģiptes un klejojumiem tuksnesī israēliešu tauta nonāca pie Kanaānas zemes robežām, šķērsoja Jardānas upi un apstājās pie pirmās kanaāniešu pilsētas savā ceļā – Jērikas. Jozuas 6. nodaļa ir stāsts par šīs pilsētas iekarošanu. Domāju, ka ikvienu lasītāju, iepazīstoties ar stāsta detaļām, ir pārņēmušas divējādas emocijas. No vienas puses, apbrīna par neparasto veidu, kā Dievs līdzdarbojās pilsētas ieņemšanā, sagraujot tās mūrus, no otras puses, šoks par nežēlīgo un totālo pilsētas iedzīvotāju un dzīvnieku nogalināšanu.

Dieva pavēle?

Kurš gan nav cīnījies ar Vecās Derības tekstiem, cenšoties rast apmierinošu izskaidrojumu tajos aprakstītajai vardarbībai. Cik daudzi ir atmetuši šo

vidū, bija nepārtraukta garīgā neveiksme. Un kurš no mums būs tas, kurš secinās, ka visa tā iemesls bija nepilnīgi realizētā apsolītās zemes etniskā tīrīšana? Ka Israēla ticība būtu stiprāka, ja būtu bijuši vēl vairāk cilvēku upuru? Paradoksāli, Svētie Raksti liecina, ka Israēla ticība spēja izmainīties tikai pēc Babilonas trimdas, šīs sāpīgās un ļoti traģiskās pieredzes. Pēc laika, kuru viņi paši pavadīja upura lomā.

Iepazīstoties ar teoloģisko literatūru saistībā ar apsolītās zemes ieņemšanu, var atrast ļoti atšķirīgus skatījumus uz šiem notikumiem. Daļa pētnieku tam velta ļoti tiešus vārdus, Kanaānas zemes iekarošanu nosaucot par genocīdu. Un pēc būtības, ja mēs šo jautājumu aplūkotu definitīvi, tad citādi to nevarētu nosaukt. Šis Bībeles interpretācijas virziens piedāvā argumentus, ka stāsts patiesībā ir sena

Kurš no mums būs tas, kurš secinās, ka Israēla pastāvīgo neveiksmju iemesls bija nepilnīgi realizētā apsolītās zemes etniskā tīrīšana? Ka Israēla ticība būtu stiprāka, ja būtu bijuši vēl vairāk cilvēku upuru?

uzskatām, ka, ja jau teksts saka, ka Dievs tā gribēja, tātad tā bija Viņa griba. Un tā es darīju, ko varēju, sakot, ka tie, kurus nogalināja, bija ļoti, ļoti, ļoti ļauni cilvēki. Un arī viņu bērni, kad izaugu, būtu bijuši ļoti, ļoti, ļoti ļauni cilvēki. Un, ja viņi būtu atstāti dzīvi, tad viņi ļoti, ļoti, ļoti traucētu israēliešiem dzīvot.

Es biju nodzēsis ugunsgrēku. Tomēr divas lietas no tā visa es atceros vēl šobrīd. Pirmkārt, acīmredzamais apmulsums, kas palika mazās klausītājas sejā – viņu šie argumenti līdz galam nepārliecināja –, un otrkārt, manī pašā palikusī dīvainā sajūta, ka esmu attaisnojis vardarbību.

Šajā rakstā es nepretendēju uz to, ka sniegšu kādas jaunas atbildes uz šo problēmu, ar kuru droši vien ir saskāries ikviens, gan pats iepazīstot Vecās Derības stāstus, gan lasot tos priekšā saviem bērniem. Es tikai vēlos norādīt uz dažām dziļi cilvēciskām pazīmēm, kas kādā brīdī ikvienu no mums spēj pārvērst vardarbības attaisnotājā vai pat īstenotājā.

Manis pieminētais Vecās Derības stāsts ir atrodams Jozuas grāmatā. Grāmata ir veltīta apsolītās zemes iekarošanas

nodarbi, tā arī negūstot apmierinošu atbildi. Mēs norakstām šīs šokējošās vietas Bībelē uz seno laiku rēķina, kad cilvēki rīkojās un domāja citādāk nekā mēs. Mēs neuzdrošināmies izteikt savu nosodījumu šiem aprakstiem, jo tie ir “aizsargāti” ar Dieva vārdu, mēs atduramies pret faktu, ka notikumu līdzdalībnieks ir bijis pats Dievs. Tā saka teksts. Mēs neuzdrošināmies izteikt savu kritiku, jo starp mums un pilsētas iznīcinātājiem ir nostājies Dievs. Bet kāpēc Viņš nenostājās starp uzbrucējiem un upuriem? Līdzīgi kā Jēzus, kad sastapās ar samariešu neviesmīlību, nostājās priekšā mācekļiem, kuri gribēja izsaukt uguni no debesīm? Kā lai atrisina šo šķietamo pretrunu starp Vecās Derības Dievu un Jaunās Derības Jēzu Kristu? Bet varbūt patiesībā pretrunu nemaz nav?

Kā lai vērtējam Israēla bezgalīgās cīņas ar svešiniekiem, kuru iemesls ir to kaitīgā ietekme uz israēliešu ticību? Ja esam godīgi, tad redzam, ka gala rezultātā apsolītās zemes iekarošana cieši neveiksmi. Israēla tautas garīgums līdz pat Babilonas trimdas laikam, kad tauta atkal tika ielikta svešas tautas

lēģenda vai arī, ja tā nav lēģenda, tad teksts atspoguļo rakstītāju priekšstatus un nevis Dieva gribu. Citiem vārdiem, šie cilvēki ticēja, ka tā ir Dieva griba, viņi ticēja, ka saņēma no Dieva norādījumu tā rīkoties un attiecīgi rīkojās. Teksts atspoguļo cilvēku ticību.

Pretējās pozīcijās ir teologi, kas apzināti izvairās notikumus raksturot kā genocīdu. Viņi kanaāniešu iznīcināšanu attaisno ar viņu morālo pagrimumu un ļaunumu. Lai to pamatotu, tiek izmantoti dažādi arheoloģiskie atradumi, ikonogrāfiskās liecības, kas atspoguļo kanaāniešu morālo pagrimumu un elkdievību. Šeit priekšplānā nostājas princips, ka Bībele ir dievišķā spēkā tapis teksts, kas atklāj Viņa gribu pasaulei. Tāpēc, ja teksts saka, ka Dievs bija iniciators kanaāniešu iznīcināšanai, tad tam bija pamatoti iemesli. Lai turētos pie šī viedokļa, mums cilvēcīgi tomēr ir grūti iztēloties israēliešu karavīrus kā šāda uzdevuma veicējus. Kā tas ir iespējams vakarā pēc pilsētas sieviešu un bērnu nogalināšanas atgriezties savā teltī un samīļot savus bērnus? Varbūt kādam šķītis saistoša vācu teologa Gerharda fon Rāda mēģinājums atbildēt uz šo

smago jautājumu. Viņš runā par Israēla svēto karu kā reliģisku rituālu, kurā iesaistītie cilvēki kā paklausīgi automāti pilda dievišķo uzdevumu. Līdzīgi kā priesteri templī nogalināja upurdzīvniekus, tāpat karavīri svētā godbijībā atņēma dzīvības kanaāniešiem. Vai kaut kas tāds vispār ir iespējams?

Mēs redzam, ka būtībā tas ir jautājums par to, kā saprotam Bībeli. Vai redzam tās tekstu kā normatīvu Dieva gribas atklāsmi, vai arī kā informatīvu stāstu par to, kā cilvēki ir pieredzējuši Dievu. Bez šaubām, šis nav vienkāršs stāsts. Pats Dievs mums to vēlas pavēstīt.

Ļoti zīmīgs ir adventistu teologa Aldeņa Tompsona risinājums šai problēmai. Viņš pievērš uzmanību tekstā lietotajam ebreju vārdam *herem*, kas latviski tulkots “nodot iznīcībai”. Cits šī vārda tulkojums, kas satopams Vecajā derībā, ir “upurēt”, “nodot par upura dāvanu”. Šis vārds ir specifiski raksturīgs tieši Jozuas un Soģu grāmatām – stāstiem par Kanaānas zemes iekarošanu.

mu turienes Jahves traukus un nometu tos Kemoša vaiga priekšā.”

Līdzības ar Jozuas grāmatas tekstu ir satriecošas. Taču šoreiz, to lasot, mums patiešām ir jānoskurinās. Šeit piesaukts cita dieva vārds, un tas mūsos izsauc vienīgi šausmas. Tomēr, lai cik baidīgi mums izklausās šie vārdi, tie kalpo arī kā atrisinājums mūsu aplūkojamai problēmai! Profesors Aldens Tompsons argumentē, ka no šīs senās ārpus Bībeles liecības mēs varam droši secināt, ka *herem* nebija Dieva izgudrojums, bet drīzāk dziļi iesakņojusies tradīcija, kuru Dievs bija spiests ne tikai paciest, bet arī uzturēt. Šajā daudzo un dažādo dievu pasaulē Israēls neieradās kā no citas planētas. Ja citām tautām bija kara dievi, tad tādām jābūt arī Jahvem, ja citām tautām bija ķēniņi, tad tādus vajag arī Israēlam.

Šis risinājums mums apstiprina kādu labi zināmu patiesību par Dievu. Viņš nevienam neuzspiež savu gribu, viņš sastopas ar cilvēkiem tur, kur tie atrodas. Lai cik šie cilvēki ir vāji un nepilnīgi, piesūkušies ar dažādām tradīcijām

Ja uztveram Bībeles tekstu kā verbālu orākulu krājumu (tā islāms saprot Korānu), tad, no vienas puses, Vecās Derības tradīcijas un likumi ir pilnīgi nevainojami, bet, no otras puses, tie sāk liecināt par Dievu pavisam ko citu, nekā to, ko par Viņu atklāja Jēzus Kristus. Tādā gadījumā pat paviršs Bībeles lasītājs ātri nonāks pie nepareiza secinājuma, ka Jēzus Kristus ir pilnīgi citāds nekā Vecajā Derībā atklātais Dievs. Bet Jēzus teica: “Kas mani ir redzējis, ir redzējis Tēvu.” Tas nozīmē, ka šai Jaunās Derības atklāsmei ir jādara mūs piesardzīgus ar secinājumiem par Vecās Derības Dievu.

Tikpat aktuāla ir arī atziņa, ko iegūstam par cilvēku. Cilvēces vēsturē ir neskaitāmas reizes pierādījies fakts, ka nekas tā neapvieno tautu kā kopīga ienaidnieka tēls. Šo parādību var attiecināt arī uz kristiešu pieredzi tepat Latvijā. Esmu runājis ar daudziem padomju gadus pārdzīvojušiem adventistiem, kuri atzīst, ka komunistiskās vajāšanas bija tās, kas saturēja draudzi cieši vienotu. Tā bija nevardarbīga pretošanās.

Lai cik šie cilvēki ir vāji un nepilnīgi, Dievs pacietīgi tos pieņem un caur viņu pašu aplamo un sāpīgo pieredzi māca un veido jaunu sabiedrību.

Tomēr tas nav tikai Bībelē izmantots vārds. Arheoloģiskās liecības apstiprina, ka šis vārds bija labi zināms arī citām apkārtnējam semītu tautām. Viena no senākajām liecībām, kur lietots vārds *herem*, ir israēliešu kaimiņu tautas moābiešu ķēniņa Mešas stēlas tekstā, kas tiek datēts ar 900. gadu pirms Kristus. Šajā senajā hronikā ķēniņš Meša stāsta par saviem karagājieniem pret Israēla ķēniņu Omri:

“Omri bija ķēniņš Israēlā un viņš apspieda Moābu daudzas dienas, jo Kemošs bija dusmīgs uz savu zemi... Un Israēla ķēniņš uzcēla Atarotu, un es pret to karoju un to ieņēmu, un es nokāvu visus pilsētas iedzīvotājus kā upuri Kemošam un Moābam... Un Kemošs man teica: “Ej un atņem Nebo pilsētu Israēlam!” Un es vienā naktī aizgāju līdz tai un karoju pret to no saullēkta līdz saulrietam, un es to ieņēmu un nokāvu visus tās iedzīvotājus – septiņus tūkstošus vīrus un svešiniekus, sievietes un svešinieces, un meitenes kalpones, jo es to nodevu iznīcības lāstam (*herem*) Aštar Kemošam. Un es paņē-

mu priekšstatiem, Dievs pacietīgi tos pieņem un caur viņu pašu aplamo un sāpīgo pieredzi māca un veido jaunu sabiedrību. Un tā Dievs ar brīnumainu spēku sagrāva Jērikas mūrus, bet tas, kas notika tālāk, bija saistīts ar pašos israēliešos spēcīgi noformējušos ienaidnieka tēlu. Dievs savu darbu izdarīja, tagad ir mūsu kārta.

Svētā vardarbība

Patiesībā tikai tagad mēs esam nonākuši pie galvenās problēmas, kas būtu jāaplūko. Ko mēs no tā visa varam mācīties? Mēs iegūstam jaunu priekšstatu gan par Dievu, gan par cilvēku. Vispirms par Dievu: mēs sākam saprast, ka Viņa atklāšanās cilvēkiem vēstures gaitā ir progresējoša. Tā ir saistīta ar katru konkrēto laika periodu un tam raksturīgajiem priekšstatiem, tā respektē cilvēka spēju uztvert un apgūt jaunas atziņas. Mēs nedrīkstam raudzīties uz Dievu kā tādu, kurš, neņemot vērā cilvēku kultūru, dod savus likumus un padomus tieši no debesīm.

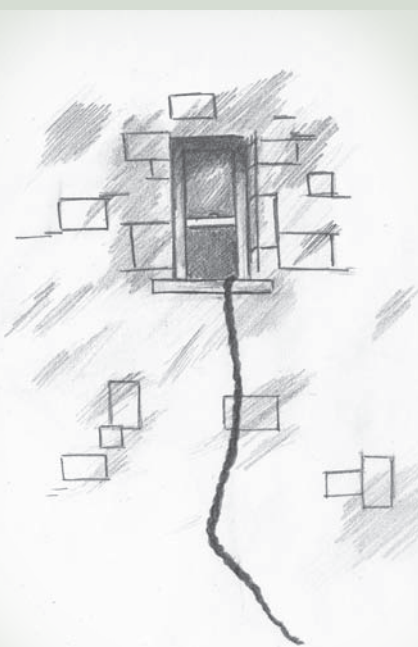
Pastāv arī cits scenārijs. Kopīga ienaidnieka tēls var rosināt attaisnot vardarbību. Pirmais solis ir tautas apziņā parādīt ienaidnieku kā necilvēcīgu, ļaunu un bīstamu, bet nākošais solis jau ir agresija, kas tiek skaidrota kā aizstāvēšanās. Šis savāda mehānisms ir darbojies visos laikos, kur ticis īstenots genocīds. Turkiem tie bija armēņi, serbiem musulmaņi, Staļinam kontrrevolucionāri, Hitleram jūdi.

Taču, kā redzams no aplūkotā piemēra, pavisam īpatnēju formu šī vardarbība ieņem reliģiskajā kontekstā. Tā tiek maskēta aiz Dieva. Šeit vietā būtu pieminēt vēl kādu piemēru. 1637. gadā Amerikas ieceļotāji uzbruka un nodezināja pekvotu indiāņu cilts nometni, nogalinot 700 vīriešus un bezspēcīgas sievietes un bērnus. To īstenoja cilvēki ar puritānisku ticības pārliecību. Mācītājs un teologs Džons Higinsons, balstoties uz Soģu grāmatas 20. nodaļu, pēc tam rakstīja veselu teoloģisku traktātu, kurā aizstāvēja angļu kolonistu sarīkoto asinspirti. Vēlākajos gados šis traktāts agrīnajiem Amerikas

ieceļotājiem deva visas tiesības turpināt nežēlīgo karu pret peknotu cilts indiāņiem.

Vispirms tātad tiek noteikts ienaidnieks. Tas ir kāds, kurš traucē mums sasniegt ilgotos mērķus vai kārotās lietas. Nākošais solis ir šī ienaidnieka tēla ļaunuma un bezdievīguma “atmaskošana”. Brīdī, kad ienaidnieks ir dēmonizēts, rezultāts ir teoloģiska vardarbības attaisnošana vai pat īstenotās vardarbības projicēšana uz Dievu. Tā cilvēka ļaunums noslēpjas aiz svētās vardarbības.

Svētie Raksti mums atklāj, ka Israēla iecere iegūt sev zemi vardarbīgā ceļā galu galā bija lemta neveiksmei. Iemesls bija vienkāršs, šī iecere atbilda pagāniskās pasaules uztverei, ka dievi ir vardarbīgi un tādiem jābūt arī cilvēkiem. Jērikas notikums, skatoties no šī viedokļa, atspoguļo dabisko cilvēka tieksmi absolutizēt un atņemt ar

skatījumu. Ticību, kuras epicentrs ir cilvēka sirds, prāts un praktiskā dzīve. Lielākais izaicinājums Dievam bija pasniegt šo mācību tā laika cilvēkiem saprotamā valodā. Kā jau mēs novērojām, cilvēces valodu veido savstarpējās sacensības un vainīgo meklēšanas gars, kas senajā pasaulē izpaudās ļoti atklāti, bet mūsdienās pieņēmis daudz slēptākas, ne mazāk nežēlīgas formas. Dievam bija jāatrod veids, kā izlauzties ārā no “svētās vardarbības” važām un atklāt cilvēcei patiesību par sevi. Tas, protams, ir ļoti grūts uzdevums, jo Dieva atklāsme ne vienmēr tiek uzverta, bieži tiek izkropļota un reizēm arī ignorēta kultūras pieprasījuma vārdā. Tāpēc Vecajā Derībā transcendentī inspirētiem tekstiem līdzās ir vienkārši teksti, kuri pilnībā pārstāv “svētās vardarbības” mītu. Visatbilstošākā reakcija, tos lasot, ir apkaunoti nodurt acis, atzīstot mūsos katrā snaudošo ļaunumu

Mēs tiekam mudināti atbrīvoties no arhaiskās, mītiem raksturīgās nedomājošā pūļa psiholoģijas, kas meklē grēkāžus, kam uzvelt atbildību par visām savām nedienām.

varu nevis uzticēties un saņemt. Te arī meklējamas saknes Bībelē izteiktajam aizliegumam “kalpot citiem dieviem” un prasībai pēc pilnīgas uzticības tikai vienam Dievam, jo Israēls jau no pašiem pirmsākumiem ir ierauts izmisīgā cīņā ļauties vai pretoties vardarbībai kā karojošās pasaules kārtībai. Bībele neizvairās atspoguļot šo pasaules uzskatu, bet tās godīgais teksts ir cenšanās to izmainīt, lai atklātu patiesos Dieva nodomus šajā pasaulē.

Atbrīvošanās no vardarbības

Vai ir iespējams izrauties no šīs grēcīgā cilvēka dziļumos mītošās viltības? Vērīgs pētnieks ievēros šos izlaušanās mēģinājumus tajā pašā Vecajā Derībā. Nav pat tālu jāmeklē. Mūsu apskatāmajā stāstā tā ir netikles Rahābas un visa viņas nama atbrīvošana. Ir pētnieki, kas uzskata, ka tas bija cilvēcisks kompromiss. Pirmais solis nepilnīgi īstenotajā pavēlē pilnībā atbrīvoties no kanaāniešiem. Citi pētnieki cenšas argumentēt, ka Rahāba ar visu savu namu bija tiešām kļuvuši dziļi ticīgi. Vai tas maz ir iespējams? Kā gan mēs citos apstākļos raudzītos uz šādu radikālu ticības maiņu nāves draudu priekšā? Ja esam go-

dīgi, Rahābas saudzēšana ir trausls debesu gaismas stariņš, kas ielauzās šajā visādi citādi drūmajā scenārijā. Pēkšņs apskaidrības mirklis, kura priekšplānā ir nevis pavēles un kaut kādi principi, bet sirdsapziņa un cilvēciskums.

Vai nav paradoksāli, ka tieši Rahāba ir viens no posmiem Jēzus ģeoloģijā? Visām nākotnes paaudzēm ir saglabāts mūžīgs atgādinājums par sāpīgajiem Jērikas notikumiem, kuros cilvēku reliģiskie priekšstati nespēja redzēt citu risinājumu kā vienīgi visu izpostīt, un, cilvēciski spriežot, mesianiskā līnija par vienu milimetru izvairījās no katastrofas. Šodien mēs sludinām par to, cik nozīmīgs ir fakts, ka pie Jēzus radu rakstiem pieder Rahāba – grēciniece. Pateicoties Jēzum Kristum, mums ir iespēja raudzīties uz šo pagātnes ēnu ar pavisam citu skatienu. Mēs tiekam mudināti atbrīvoties no šīs arhaiskās, mītiem raksturīgās nedomājošā pūļa psiholoģijas, kas meklē grēkāžus, kam uzvelt atbildību par visām savām nedienām.

Un tā Vecajā Derībā mēs varam saskatīt šīs divas paralēli pastāvošās pasaules – cilvēka un Dieva. Svētie Raksti, arī Vecā Derība apraksta Dieva mēģinājumus piedāvāt savai tautai jaunu dzīves

un potenciālu rīkoties vardarbīgi ar saviem pretiniekiem.

Vienīgā izeja no svētās vardarbības ir Jēzus Kristus. Jauna identitāte Jēzū Kristū. Pāvils raksta: “Tur nav ne jūda, ne grieķa, nav ne kalpa, nedz svabadā, tur nav ne vīra, ne sievas, jo jūs visi esat viens Kristū.” (Gal. 3:28) Kristū tiek izdzēstas reliģiskās, sociālās un pat bioloģiskās barjeras. Nav nekādas konkurences, nav vainīgo un grēkāžu, jo mūsu identitāte nav meklējama šajā pasaulē, bet pilnībā ārpus tās – tā ir mūsu piederība Debesīm (Fil 3:20). Mūsu patiesā autoritāte ir Jēzus Kristus, mūsu dziļāko pārdomu temats ir Viņa nevardarbīgais upurēšanās ceļš. Viņa attieksme pret cilvēkiem kļūst par mērauklu, pēc kuras izvērtējam savu dzīvi un arī stāstus Vecajā Derībā. Šajā procesā mūsu labākais sabiedrotais un atbalsts ir Svētais Gars. Vienīgi tad, kad atradīsim piepildījumu savām visdziļākajām un personīgākajām ilgām Dieva Garā, kļūsim brīvi no skaudības, vainīgo meklēšanas un savstarpēja naida. Dieva Gars ir tas, kurš spēj cilvēkus šodien izraut no “svētās vardarbības” važām un ļaut tiem kļūt brīviem. “Ja nu Dēls jūs darīs brīvus, jūs patiesi būsit brīvi.” (Jāņa 8:36)

Intervēja
Anitra Roze

DIEVS IR LABS

Tie, kuri draudzē ir jau ilgāku laiku, viņu labi pazīst un daudz ko par viņu zina. Turpretī tie, kuri draudzē ir īsāku laiku, kaut arī noteikti ir viņu satikuši un pat pārmijuši kādus vārdus, patiesībā neko daudz nezina. Tāpēc top šī intervija – lai iepazītos ar Benitu Matisoni.

Tu man asociējies ar cilvēku, kurš vienmēr klausā Pāvila mudinājumam vēstulē filipiešiem: Priecājieties iekš Tā Kunga vienumēr; es vēlreiz teikšu, priecājieties! (Fil. 4: 4) Un ir vēl otrs Bībeles pants, kas man nāk prātā, domājot par Tevi: tā nešķīrās no Tempļa, bet kalpoja Dievam dienām un naktīm ar gavēšanu un lūgšanu (Lk. 2:37). Tu katru sabatu esi draudzē, zinu, ka Tu daudz lūdz, tu esi vienmēr smaidīga un Tev allaž ir kāds labs un uzmundrinošs vārds, ko pateikt sarunu biedram. Cik esmu novērojusi, arī ar humora izjūtu Tev viss ir kārtībā. Tu esi priecīgs cilvēks?

Vispār esmu diezgan sauss cilvēks. Man patika matemātika, ķīmija, tādi cilvēki ir diezgan sausi. Bet citādi... Anekdotas no galvas nezinu un skaitīt neskaitu. Bet es nevaru teikt, ka es briesmīgi raudātu. Es saku – man ir akmens sirds. Nekad nebūtu domājusi, ka Tu varētu sevi tā raksturot...

Esmu prozaisks cilvēks.

Pastāsti, lūdzu, no kādas ģimenes Tu nāc, jo, es domāju, tie, kas ir draudzē ilgi, tie Tevi pazīst, bet tie, kuri ir jauni vai samērā jauni draudzes locekļi, neko daudz par Tevi nezina.

Es viņus arī nepazīstu, tur tā nelaime. Un to es ilgi pārdzīvoju. Jo bija laiks, kad es pazinu visus draudzes locekļus un zināju, kas viņi ir un ar ko nodarbojas. Tagad – nekā...

Mans paps bija grāmatvedis. Viņš bija baptists. Mani vecāki apprecējās kā baptisti, bet pēc tam mamma mamma ieņāca adventistu draudzē, un mamma arī pēc tam pārnāca uz šo draudzi. Tā mēs, trīs bērni, augām ģimenē, kas nebija vienā konfesijā, bet nekad nebija strīdu par reliģijas lietām, nekad. Jo svētdien mēs gājām papam līdzī uz svētdienas skolu, sabatā – uz sabatskolu un uz sapulci. Miers valdīja.

Mūsu 3. draudze bija ļoti tuvu mājām, pāri ielai (draudze atradās Nometņu ielā 18, Benitas ģimene dzīvoja Nometņu ielā 23). Un, kad sapulce beidzās, visi bija mūsmājās.

Tad jums bija skaista sabata pēcpusdiena.

Jā, sabatā vienmēr bija kora mēģinājums, mamma palika uz kori, un mēs pa mājām saimniekojām. Tā bija svētku diena.

Kāda ir tava profesija, ko Tu ikdienā dari?

Man nav profesijas, atskaitot – Bībeles

strādnieks.

Es pabeidzu vidusskolu. Visus 11 gadus gāju skolā sabatā. Es biju jaunākā. Kā māsa bija iesākusi, tā arī brālis gāja, un es arī, pa ķēdīti. Manā klasē mācījās Tālis Kurmis (Tālivaldis Kurmis), viņš gan sabatā uz skolu negāja. Bet es gāju. Sākumā nekas, bet vidusskolas laikā sirdsapziņa mani par to mocīja. Tad jau biju pieaugusi, visu sapratu, man bija grūti. Un es domāju: nekad vairs!

Uz draudzi gāju gan pie baptistiem, gan pie adventistiem. Vairāk, protams, pie adventistiem, jo tas bija tuvāk, un tur es visus pazinu. Baptisti, tā bija Semināra draudze, tur, kur tagad ir Kristīgais radio, bija svešāki.

Tad nāca padomju laiks, 3. draudze zaudēja savas telpas, un mūs apvienoja ar 7. draudzi. Savukārt papam līdzī aizgājām uz Āgenskalna draudzi. Tur bija vecs mācītājs, un vienā svētrunā viņš pateica: ja cilvēks ir piedzīvojis pestīšanu, viņam nav vairs tālāk, kur augt. Tas man aizlika tā kā barjeru priekšā. Es domāju: nu, mīļais kungs, es zinu, ka esmu pestīta, es tam ticu, bet, kur augt, man ir bezgala daudz! Un tad es sev teicu: te man nav ko meklēt.

Rudenī pēc vidusskolas beigšanas tik

kristīta, tas bija 1955. gada 30. septembrī (25. augustā biju sasniegusi pilngadību – 18 gadus, vecumu, no kura bija atļautas kristības). Mūs kristīja abas ar mūsu vienā reizē. Māsa bija pabeigusi augstskolu.

Un kā bija ar darbu?

Strādāju pa zinātniskām iestādēm – Mendeļejeva laboratorijā, tad Bioloģijas institūtā Kleistos un Eksperimentālās medicīnas institūtā Altonovas ielā. Piemēram, biologos strādāju uz līguma, bija arī štata vieta. No centra uz Kleistiem veda autobusiņš. Un man teica: vienu sestdienu atbrauc un tūlīn brauc mājās, tikai parādi, ka tu esi autobusā. Tad mēs tevi varēsim pieņemt! Es atbildēju: nē, nebraukšu. Tā arī paliku bez tās štata vietas. Bet tajā brīdī atnāca Indara (Indara Leflera) mamma un piedāvāja, vai negribu iet strādāt uz aptieku, ir brīva vieta. Tā bija dežuraptieka Āgenskalnā, un es aizgāju strādāt uz turieni. Vispirms par fasētāju, pēc tam jau kasē. Kā mēs smējāmies, svētdienās tā bija adventistu aptieka: Vita (Vita Liepiņa, tagad – Leflere), es, receptūrā bija tāda Milda Lagzdiņa. Tā mēs dzīvojām. Un tad mani paaicināja darbā. Uz draudzi. (Šos vārdus Benita pasaka ar uzvaru. Ir skaidri jūtams, ka viņas īstais darbs sākas tieši tajā brīdī.) Tad vairs nebija problēmu.

Dievs Tevi ir ļoti saudzīgi vadījis cauri visām šīm lietām.

Ļoti, jā, ļoti!

Varbūt vari nosaukt to vecuma posmu, kad sāki apzināti ticēt, vai arī Tu vienmēr esi ticējusi?

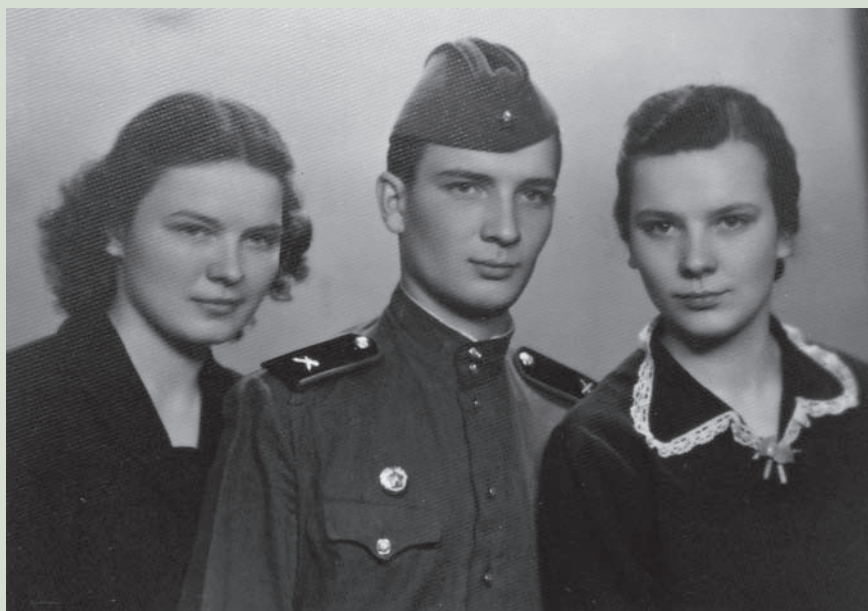
Vienmēr. Es nekad neesmu šaubījusies. Kad biju maza, nekad negājām gulēt bez lūgšanas, arī, kad bijām lielāki, nekad nekāpām gultā, pirms nebijām vispirms pielūguši. Kad mamma nebija mājās, paps lūdza. Arī omammiņa bija draudzē, pa vasaru dzīvoju pie viņas Līgatnē. Bet tur bija arī tante, mamma māsa. Viņa nebija draudzē un mācīja, ka pasaule ir daudz labāka. Ar tanti un Līgatnes laiku man saistās kāds bērnības nedarbs. Reiz, tas bija pēc 5. klases, biju aizbraukusi pie omammas. Tantei bija saliekamais dīvēns ar gultas veļas kastī, bet tā kaste bija pilna ar lubu literatūru, Kurtas-Māleres romāniem. Man nelika neko darīt, pat ārā iet nē, tikai ņemt grāmatiņu, sēdēt un lasīt. Lasīt man ļoti patika, jo pierasts bija lasīt normālu literatūru, bet tur bija tāda! Un kas tad bērnam labāk patīk par tādu salkanumu? Vienā vasarā viss bija izlasīts... Kad atbraucu mājās, uz Rīgu, mamma man satrauk-

ti jautāja, vai esmu slimojusi, kas man noticis? Biju bāla, vaigi iekrituši, acis miglainas. Neteicu jau, bet pēc tam viņa bija sapratusi.

Kas Tev ir bijis tāds ticības piedzīvojums, pārbaudījums?

Tāds liels, grandiozs nekas nav bijis. Izvēlēties, vai tu brauksi uz darbu, vai nebrauksi, nu tādi pārbaudījumi padomju laikā bija. Savs pārdzīvojums tādēļ, protams, radās...

Tas, kā sludinātāji dzīvo, cik viņi ir uzticīgi, atstāja iespaidu. Četrus no viņiem izsūtīja – Siņavski, Platonovu, Klotiņu un Driķi. Tas bija pirms amnestijas 1956. gadā. Tad draudze norunāja, ka katra mēneša pirmo sabatu gavēs un

lūgs. Mēs bijām vēl bērni. Bet mamma nekad mājās neteica: tagad neēdīsim. Nē, viss bija sagatavots. Tā bija mūsu izvēle. Sludinātāji atgriezās. Un tas man iemācīja, ka sludinātājs ir cienījams, neaizskarams, un ka uz viņu tiešām attiecas vārdi: Neaizskariet Manus svaidītos (Ps. 105:15). Kā Dāvids nedrīkstēja, tā arī neviens cits.

Esmu lasījusi, ka nevajag, piemēram, bērnu klātbūtnē kritizēt draudzes mācītāju, draudzi.

Mana mamma bija kasiere, kārtoja draudzes lietas, bet nekad no viņas nedzirdēju neko negatīvu. Bija arī sludinātāji, ko īpaši cienīja. Viens no viņiem bija Klotiņš (Ernests Klotiņš), tad bija Sutas onkulis (Kārlis Suta), kā mēs bērni teicām, sirms vīrs, ļoti cienījams un mīļš. Un Gunas Rīmanes tēvs (Edgars Čerņevskis). Viņš mums abām ar māsu mācīja Bībeles stundas

Pastāsti, lūdzu, ko Tu dari draudzē, ko iepriekš esi darījusi? Tu teici, ka biji Bībeles strādniece.

Sākums bija diezgan negaidīts. Nekad to negaidīju, jo nebiju nedz sevišķa organizatore, nedz runātāja.

Es visu laiku biju dzīvojusi Pārdaugavā un pazinu Pārdaugavas draudzi, bet man teica, ka vispirms jāpāriet uz Rīgas draudzi (t. i. l. draudzi), jo no Pārdaugavas nevar ņemt darbā, kulta pilnvarotais (Reliģijas kultu lietu padomes pilnvarotais) neapstiprinās. Tad pārgāju uz Rīgas draudzi, un pēc pusgada visi drebošu sirdi gāja pie kulta pilnvarotā – pieņems mani vai nē? Bez šī apstiprinājuma draudzes darbu strādāt nevarētu. Pilnvara tika saņemta. Bet ne jau kā Bībeles strādniekam, arī ne kā diakonam, neatceros, kā šo amatu sauca, bet atļauju

biju saņēmusi un varēju sākt savu darbu draudzē. Protams, bija aizliegts agitēt cilvēkus, apmeklēt, runāt ar viņiem, ne pa mājām staigāt, neko. Bet tas bija darbs. Ik pa laikam, ja kaut kas bija, viņš sauca uz pārrunām. Par laimi, mani ne-sauca.

Pie viena strādāju pagrīdes darbus.

Pastāsti, lūdzu, par to! Tas tiešām ir unikāls piedzīvojums, par ko daudzi jaunākie draudzes locekļi pat nenojauš.

Padomju Savienības Eiropas daļu esmu izbraukājusi no Petrogradas līdz Staļingradai. Mēs braucām visur, no kurienes pienāca ziņa, ka tur ir kāda vajadzīga grāmata. Mācītājam Driķim (Herbertam Driķim) bija volga. Tur savāca sešus cilvēkus, es arī biju starp tiem, citreiz arī mana mamma bija līdzī. Driķis bija apķērīgs cilvēks, līdzī bija divvietīgās teltis, vēlāk tās tika vadātas uz volgas jumta. Sākumā braucām seši, pēc tam pieci. Aizbraucām, satikāmies ar cilvēkiem. Sludinātājiem bija slu-

dinātāju lietas, bet, kad vajadzēja fotografēt grāmatas, pie darba ķērāties mēs. Fotoaparāts tika piestiprināts pie krēsla atzveltnes, un vienam bija jāšķir lapas, es biju par šķirēju.

Nebraucām tieši uz draudzēm, lai tas nebūtu publiski, bet jau iepriekš bija zināms, pie kura darbinieka doties. Tas izskatījās kā vienkāršs atvaļinājuma brauciens.

Kad grāmatas bija safotografētas, kā tās pavairoja?

Pēc tam Driķa mājās. Viņš dzīvoja Pārrogrē, un tur bija laboratorija, ne jau tāda, ko varēja redzēt. No garderobes bija siena, kuru varēja attaisīt vaļā un ieiet iekšā. Viņa kabinetā bija durvis, kur bija drēbju pakaramie ar drēbēm, un aiz tām bija „bunkurītis”, kurā bija laboratorija.

Bija vajadzīga liela uzticēšanās. Būtu ārkārtīgi nopietnas sekas, ja kāds dabūtu zināt, kas tiek darīts.

Jā, nopietnas gan... Tur filmas attīstīja, kopēja. Žāvēt nesa uz vannas istabu, katrs kas nāk, jau vannas istabā neskrīn.

Un kā šis materiāls tālāk tika izplatīts? Kā fotogrāfijas?

Jā, fotogrāfijas, saliktas atsevišķās kastēs. Piemēram, Adventistu Bībeles komentāri, 10 sējumi, visi bija pārfotografēti, sakopēti un katrs sējums salikts atsevišķā kastē. Un to jau nebija pa vienam eksemplāram, to bija samērā daudz. Tur bija arī Vaitas grāmatas, bija bērnu Bībele bildēs, un to jau krāsainu varēja taisīt kā diapozitīvus rāmīšos, Bībeles stundām bija 42 Bībeles stundas ar krāsainām fotogrāfijām. Ko darīt bija.

Ja tiku pieķerti tādā nelegālās literatūras pavairošanā, no izsūtījuma laikam gan neizvairītos.

Driķis jau bija šo ceļu izbraucis. Kad viņš strādāja, ja nemaldos, Smiltēnē, pie viņa ar autobusiņu brauca astoņi cilvēki. Autobuss avarēja, ieskrēja sienā, siena sabruka, un cilvēki aizgāja bojā, bet pie visiem atrada literatūru, kas bija pavairota. Tā bija no Driķa. Līdz ar to viņu tūlīt paņēma, notiesāja un izsūtīja. Tur, izsūtījumā, bija briesmīgs bads. Viņš stāstīja: „Ja noķēra žurku, tad barakā bija svētki. Bet es ēdu skujas.” Tur bija arī citi mācītāji. Viņi tur palika. Neatgriezās. Bet Driķis ar savām skujām atbrauca mājās.

Kas bija padomju laikā atšķirīgs? Tu daudz ko nedrīkstēji, bet bija daudz dievkalpojumu. Teiksim, sabata pēcpusdienā bija dievkalpojums gan Pārdaugavā, 3. draudzē, pulksten četros, gan

centrā, apvienotajā draudzē, – sešos. Pārdaugavā sapulce beidzās piecos, devāties pāri tiltam uz otru sapulci. Svētdienas vakaros visās draudzēs bija evaņģēlizācijas dievkalpojumi. Visur bijām. Jo jāpatur vērā, ka vienīgā oficiālā brīvdiena bija svētdiena, sestdien bija darbadiena. Un, ja tu šo dienu biji izcīnījis brīvu, tad tev gribējās arī to pavadīt ne jau tirgū. Tai bija cita vērtība.

Mans darbs bija draudzē. Ja bija kādi cilvēki, kas interesējās par Bībeli, draudzes locekļi vai sludinātājs man pateica: tas cilvēks grib vairāk zināt par Bībeli, ej pie viņa mājās un runā. Un tā es sniedzu Bībeles stundas. Ne jau visi tika kristīti. Tas vienmēr tā ir. Arī tagad, kad cilvēki nāk uz Alfu, ne jau visu grupu nokristī. Tajā laikā, ja divus, trīs pa gadu kristīja, tas jau bija daudz. Atcerēsimies, ka Kristu klausījās tūkstoši, bet cik pie Viņa palika? Tie paši divpadsmit aizbēga, un viens nodeva. Uz rezultātu tagad nedrīkst skatīties. Rezultāts būs redzams tikai debesīs. Sēkla ir sēta, kā būs, to Dievs zina. Es nekad neesmu skaitījusi, cik Bībeles stundas esmu ņēmusi, un nekad neesmu skaitījusi, cik cilvēku pēc tām ir kristīti. Man tas likās tā kā Dāvidam, ka nedrīkst Izraēlu skaitīt.

Mēs mazliet tam jau pieskāramies: ja salīdzina draudzi, kāda tā bija pirms, sacīsim, trīsdesmit gadiem, un draudzi, kāda tā ir tagad, kāda, Tavuprāt, ir būtiskākā atšķirība?

Kad es biju mazākā draudzē, bija lielāka tuvība. Tāpēc tagad veidojas mazās grupas. Un tas ir ļoti labi. Tā ir tāda draudzīga vide, tu zini, pie kā tu nāc, un nāc ne tikai paklausīties, bet arī satikties. Tam ir ļoti liela nozīme. Tāpēc jaunos draudzes locekļus vajag ļoti, ļoti iesaistīt. Un kas mazām draudzēm ir ļoti vērtīgi – ka pēc iespējas vairāk visi tiek nodarbināti. Katram ir savs pienākums. Padomju laikā apvienotajā draudzē bija koris, kurā bija 70 dziedātāju. Visi tur nebija solisti. Bija, protams, atsevišķi ļoti labi dziedātāji, bet citi, piemēram, es, nebija nekas, bet es dziedāju. Diriģents bija Viestura Reķa tēvs Edgars Reķis. Labs diriģents, cepuri nost! Tas iesaistīja. Svētdienās tika veidoti dziesmu dievkalpojumi. Uz tiem brauca no visas Latvijas, jaunieši, protams, vairāk, un arī svešos aicināja uz šiem dievkalpojumiem.

Kad Reķis nomira, viss pajuka. Tika teikts, ka ārzemēs nav kuru, un arī mums tos nevajag. Man ir ļoti žēl, ka tā noticis. Manuprāt, šāda draudzes kora ļoti pietrūkst. Tā būtu arī iespēja iesaistīt

jauniešus. Jo vairāk jaunos iesaistīs darbā, jo drošāk, ka viņi paliks draudzē.

Daudzi aizbildinās, ka nav laika...

Nekas, lai darbojas, cik var atlicināt. Ja cilvēks redzēs, ka draudzē visi darbojas, arī viņš to gribēs. Ja jauniešiem nedos iespējas strādāt, viņi aizies tur, kur būs, ko darīt.

Ko Tu saskati kā svarīgāko adventistu draudzei kopumā šobrīd – šajā vietā un šajā laikā?

Vairāk lūgt un vairāk pašiem pētīt. Mēģināt vairāk tuvināties un vienam otru atbalstīt. Mēs esam ļoti patstāvīgi, liekas – mēs katrs pats varam tikt galā. Īsta Laodiķeja: es esmu bagāts, man nav nekāda trūkuma!

Tikai tagad es saprotu, cik liela nozīme ir lūgšanām. Staigādama un citiem Bībeli mācīdama, es daudz ko esmu iemācījusies no galvas – Bībeles stundu tēmas, pravietojumus, rakstu vietas, visu, ko tagad internetā klausās kā jaunumu, es to visu sen zinu. Bet kontakts ar Dievu, lūgšanu dzīve man tagad ir pilnīgi cita. Es tagad domāju citādi nekā tad, kad gāju pie cilvēkiem mācīt Bībeli. Esmu sapratusi un katru reizi no jauna saprotu, ka pirmajā vietā ir Kristus. Arī Bībeles stundās apgūtie pravietojumi visi kā viens norāda uz Kristu. Ir mazāk svarīgi, kas kurā gadā piepildījies, daudz svarīgāk ir saprast, ko tas aino, raudzīties dziļāk. Viss izskatīsies daudz citādāk, ja visur redzēsim Kristu. Ar visu milzīgo bagātību tu esi nabags, ja tev nav Kristus.

Nobeigumā gribu pajautāt: vai ir kāds Bībeles pants, kas Tev ir īpaši mīļš?

To ir pārāk daudz.

Katru vakaru izlasu vienu nodaļu. Galvenā lūgšana un lasīšana ir no rīta, bet arī vakarā lasu. Manā Bībelē ir daudz pasvītrojumu, tad es uzšķiru un redzu to, kas man ir vajadzīgs tieši tajā brīdī.

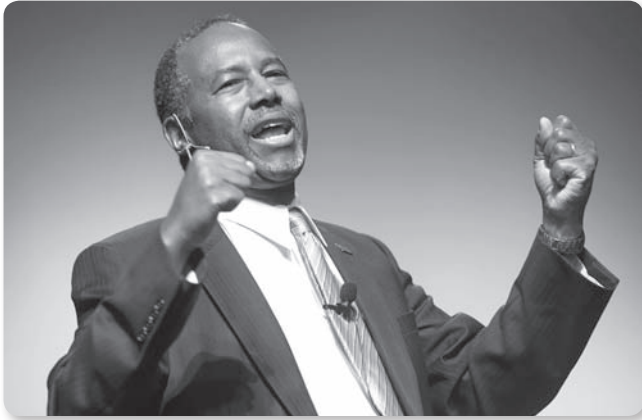
19. dziesma man ir tuva. Arī 23. dziesma. Un grūtos brīžos vārdi no 42. dziesmas: Kāpēc tu esi tik izmisusi, mana dvēsele, un tik nemiera pilna manī? Ceri uz Dievu, jo es Viņam vēl pateikšos, savam glābējam un savam Dievam! (Ps. 42:12)

Man ir bijuši vairāki prātā paliekoši piedzīvojumi: kongress Utrehtā, Holandē, kur varējām piedalīties, būt pirmo reizi ārpus Padomju Savienības; mana darba sertifikāta saņemšana Bukarestē; tas, kā Dievs darbojās pie manas un manas māsas dziedināšanas. Ir bijuši tādi spilgti pārdzīvojumi. Dievs ir labs. Jā, Dievs ir labs.

ADVENTISTI POLITIKĀ

Cīņa par Balto namu

Daudzi ir lasījuši krievu valodā tulkoto grāmatu par Benu Kārsonu, melnādaino adventistu, kurš, bērnībā piedzīvojis ne tos labākos dzīves apstākļus, spēja visas grūtības pārvarēt un kļūt par vienu no labākajiem neiroķirurgiem ASV. AV pirms 6 gadiem ziņoja par filmu, kura uzņemta pēc Bena Kārsona biogrāfijas. Šobrīd Kārsons ir piesaistījis visu amerikāņu uz-

manību, iesaistoties cīņā par ASV prezidenta krēslu. Situācija ir interesanta tāpēc, ka adventisti ASV bijuši ļoti atturīgi pret iesaistīšanos politikā. Lai gan pasaulē ir ne viens vien adventistu politiķis, līdz šim neviens no adventistiem nebija pieteicies saimniekot Baltajā namā.

ASV ir diezgan sarežģīta prezidenta kandidātu atlases kārtība, un pieteikties priekšvēlēšanu maratonā vēl neko nenožīmē. Taču Kārsons daudziem par pārsteigumu ir iemantojis lielu vēlēšanu atbalstu. Šobrīd viņš ir otrs populārākais prezidenta amata kandidāts Republikāņu partijā, turklāt pēdējās nedēļās viņš ir guvis vēl lielāku popularitāti un atsevišķos štatos aptaujas viņam rāda pirmo vietu.

Tas viss ir līcis medijiem pievērst uzmanību Benam Kārsonam un arī viņa draudzei, kuru viņš pārstāv. Presē ir izskanējušas gan dzelzīgas piezīmes, gan arī ziņkārības pilni jautājumi par to – kas ir adventisti? Septītās dienas adventistu baznīca nav ļoti pazīstama amerikāņu sabiedrībai. Tas līcis Bena Kārsona priekšvēlēšanu komandai sniegt plašākus skaidrojumus par viņa ticību, šādi ļaujot amerikāņiem rast priekšstatu par to, kāds ir viens no šobrīd slavenākajiem adventistiem pasaulē. Šķiet, ne visi adventisti priecājas par B.Kārsona atbildēm, kamēr citi, tieši otrādi, pauž gandarījumu par viņa ticības apliecību. Kārsons ir aicinājis mazāk runāt par viņa baznīcu, bet vairāk par viņa ticību. Viņš publiski paziņoja, ka viņaprāt svarīgākais ir attiecības ar Dievu, un tās obligāti nenosaka konfesionālā piederība.

Lielākā ziņu aģentūra viņam arī jautāja par adventistu aizdomu pilno attieksmi pret Katoļu baznīcu. Kārsons uz to atbildēja šādi: „Es mīlu katoļus. Mani labākie draugi ir katoļi. Esmu saņēmis vairākus goda grādus no katoļu universitātēm.”

Kārsons arī atzina, ka uzskata Ģenerālkonferences sesijas balsojumu sieviešu ordinācijas jautājumā par milzīgu kļūdu. Jāatzīst, sieviešu līdztiesības jautājums ir ļoti būtisks amerikāņu sabiedrībai. Adventistu baznīca Ziemeļamerikā uz notiekošo sākotnēji reaģēja salīdzinoši atturīgi. Tā izplatīja paziņojumu, kurā uzsvēra, ka iestājas par sirdsapziņas brīvību, netieši norādot, ka neaicina savas draudzes locekļus balsot par Kār-

sonu tikai tāpēc, ka viņš ir adventists. Tomēr baznīca atzīst, ka Kārsona iesaistīšanās vēlēšanu maratonā ir krietni vairojusi interesi par adventistiem. Tāpēc tika nolemts izveidot īpašu interneta vietni *whoareadventists.org*. Latviski šo vietni būtu jātulko kā „kas ir adventisti”. Pēc tam, kad Kārsona galvenais konkurents Donalds Tramps noraidīši izteicās par Bena Kārsona ticību, interese par adventistiem strauji pieauga. Tikai pirmajās 12 stundās pieminēto interneta vietni apskatīja jau 3000 cilvēku.

Prezidents Fidži

Ja par Bena Kārsona izredzēm kļūt par ASV prezidentu reti kurš būtu gatavs derēt, tad Fidži tikko par prezidentu ir kļuvis adventists. George Konrote savus prezidenta pienākumus sāka pildīt novembra sākumā.

Konrote lielajā politikā iesaistījās 2006.gadā, kad viņu ievēlēja Fidži parlamentā kā deputātu. Pēc tam viņš kļuva par Nodarbinātības, darba lietu un produktivitātes ministru. Pirms tam viņš kalpoja Fidži militārajā dienestā kā ģenerālmajors un ir bijis valsts vēstnieks Austrālijā un Singapūrā. Konrote arī dienēja ANO miera misijā Libānā kā komandieris.

Premjerministrs Frenks Bainimarama raksta, ka Konrote ir „paraugs uzticamībai, drosmei un uzticībai pienākumam, pildot komandiera pienākumus, arī paraugs godīgumam... Viņam ir takta izjūta un neatlaidība kā diplomātam”. Šie bija

vārdi no premjera nominācijas vēstules parlamentam. Fidži līdzīgi kā Latvijā prezidentu ievēl parlaments.

Konrotes ievēlēšana ir vēsturiska ne tikai tāpēc, ka viņš ir adventists, bet arī tāpēc, ka viņš pārstāv nelielo Rotumanu tautību un viņam nav ievērojamu priekšteču, kas Fidži līdz šim ir bijis svarīgi. Rotuma ir neliela salu grupa lielākā salu kopā, kas veido Fidži, un Rotumaņi vienmēr bijuši minoritāte.

Fidži, tāpat kā daudzviet citur pasaulē, politiskās pārmaiņas nav vieglas, tāpēc Adventistu baznīcas vadītāji valstī ir bijuši piesardzīgi savos publiskajos paziņojumos. Jāpiebilst, ka Konrote ir draudzes vecākais Rotumanas draudzē Suvā.

Viņa nominācija un ievēlēšana ir nodēvēta par „nelielu pārsteigumu”, lai gan adventisti kalpo daudzus valdības amatos. Fidži adventistu ticība ir plaši respektēta. Apmēram 4 procenti valsts iedzīvotāju 2007.gada tautas skaitīšanā sevi nosauca par adventistiem. Lai gan oficiāli gandrīz 24 tūkstoši adventistu draudzes locekļu ir tikai 3 procenti no 864 tūkstošiem pilsoņu. Šāda skaitļu nesakrītība ir tāpēc, ka ir diezgan daudz cilvēku, kas vai nu oficiāli ir aizgājuši no draudzes vai arī vēl nav kristījušies, taču apmeklē dievkalpojumus un sevi uzskata par adventistiem. Kopumā valstī ir 154 draudzes.

Andris Pešelis
Rīgas 7. draudzes
mācītājs

KUNGS JĒZUS KRISTUS

Atbildēt uz jautājumu, kas ir Jēzus Kristus, var dažādi. Kristieši Viņu dēvē par Dieva Dēlu, Glābēju, Trīsvienības otro personu. Musulmaņi Viņu dēvē par vienu no lielākajiem praviešiem, bet ne par Dieva Dēlu. Jūdi atzīst, ka Jēzus ir bijis, bet tomēr Viņu neatzīst. Jauno filozofiju un reliģisko kustību ietekmē daži noraida Kristus dievišķību, pasniedzot citu Kristu, izkropļojot Bībeles atklāsmi. Kas Viņš ir?

Uz šo jautājumu atbildēt spēj tikai Bībele, kas atklāj pārsteidzošu stāstu, kā pirmā gadsimta jūdi kļuva par Kristus pielūdžiem, kad bija sapratuši, ka Jēzus no Nācaretes ir ne tikai Dieva Dēls, bet arī pats tas Kungs.

Bībeles tekstā bieži attiecībā uz Dievu tiek lietots apzīmējums tas Kungs. Pasaulē ir daudz kungu un dievu, taču attiecībā uz vienīgo un patieso Dievu ir pareizi lietot apzīmējumu Kungs. Stāv rakstīts 5. Mozus 6:4 – „Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs.” Viens, vienīgs Kungs! Vecās Derības Rakstu tekstā visbiežāk attiecībā uz Dievu tiek lietoti divi senebreju vārdi: Elohim (אלהים) un Jahve (יהוה). Bieži vien Elohim apzīmē Dieva radošo pusi, bet Jahve – Israēla derības Dievu. Lai gan ne vienmēr šos vārdus var nodalīt vienu no otra, kad tie abi atrodas līdzās viens otram (piemēram, 1Mozus 2:7-9).

Vecās Derības Rakstu tulkojumos vārdu Elohim tulko ar Dievs, bet Jahvi ar – Kungs. Četrus līdzskaņus (sauktu par tetragramatonu יהוה) ebreji dievbijības apsvērumu dēļ reliģiskajos lasījumos nelasa, bet gan to aizvieto ar vārdu Adonai (Kungs). Tāpēc pie šī vārda līdzskaņiem senebreju tekstā atrodas vārda Adonai patskaņu apzīmējumi,

kas vedinājis Bībeles pētniekus uzskatīt, ka Israēla Dieva personvārdu var lasīt: Jehova vai Jahve. Bībeles teksts viennozīmīgi apliecina, ka Viņš ir ne tikai Israēla tautas, bet visas radības vienīgais, patiesais Dievs. Senie israēlieši savam Dievam ir devuši vārdu tas Kungs kā augstāko apzīmējumu. Te ir dažas rakstu vietas, kas to apstiprina: 5Mozus 4:35, 39, 32:39; Jes. 37:20, 43:10, 44:6-8, 45:5, 46:9 u.c.

Vecās Derības Rakstu tulkojumā grieķu valodā (Septuagintā, LXX) konsekventi visur Bībeles tekstā vārdu Elohim tulko ar sengrieķu vārdu *theos* (Dievs), bet Jahvi ar – *kurios* (Kungs). Jāpiezīmē, ka šī prakse pastāvēja ilgi pirms kristietības. Tā rīkojās arī tā laika rakstnieki kā Jozefs Flāvijs un Aleksandrijas Filo. To var vērot pat arī Kumranas jeb Nāves jūras rakstu ruļļu 27 grieķu *koine* manuskriptu tekstos.

Tādēļ nav nekas savāds, ka arī Jaunās Derības sarakstītāji ir sekojuši šai tradīcijai un attiecībā uz Dievu ir lietojuši tos pašus apzīmējumus: sengrieķu *theos* (Dievs) un *kurios* (Kungs). Pat atsaucēs uz Vecās Derības Rakstiem, kur senebreju valodā ir sastopams vārds Jahve (יהוה), viņi ir tulkojuši to ar *theos* vai *kurios*. Starp visiem Jaunās Derības manuskriptiem nav neviena piemēra, kad rakstu pārrakstītāji būtu

paturējuši senebreju tetragramatonu (יהוה) nepārtulkotu.

Daudzveidība, kāda pastāv starp Jaunās Derības manuskriptu lasījumiem, liecina, ka to pārrakstīšanu nav kontrolējusi viena centralizēta baznīcas pārvalde. Visi pārrakstītāji ir bijuši konsekventi, attiecinot vārdu Kungs uz vienu, vienīgo, patieso Dievu. Nepastāv dokumentālu pierādījumu, ka agrīnajos manuskriptos Jaunās Derības teksts esot saturējis vārdu Jehova (יהוה), bet vēlāk tas esot aizvietots ar vārdu Kungs (*theos* vai *kurios*). Šis teorētiskais pieņēmums ir izcēlies 20. gs. sākumā un tiek popularizēts caur Jehovas liecinieku 1961. g. izdoto Bībeles tulkojumu (*New World Translation*), kur vairāk nekā 200 rakstu vietās vārds Kungs pašrocīgi ticis aizvietots ar vārdu Jehova, lai nodalītu Dievu Tēvu no Jēzus Kristus. Šādi Jehovas liecinieku tulkojums cenšas paveikt to, ko nav darījuši Jaunās Derības sarakstītāji, kuri pie Jēzus Kristus vērsās ar titulu Kungs un Viņu identificēja ar... Jehovu.

Jāatzīst, ka Jēzus dzīves laikā pie Viņa ar vārdu Kungs vērsās samēra reti. Tikai pēc Viņa nāves un augšāmcelšanās, kad tika rakstīti Jaunās Derības Raksti, attiecībā uz Jēzu Kristu sāka lietot šo titulu, sasaistot Jēzu ar Vecās Derības praviotajumu piepildījumu. Piemēram,

visi četri evaņģēliji saista Jāņa Kristītāja kalpošanu ar pravieša Jesajas pravietojuma (Jes. 40:3) piepildīšanos (Mt. 3:3, Marka 1:3, Lk. 3:4, Jāņa 1:23): „Ierīkojiet tukšnesī Tam Kungam ceļu, dariet klajumā kādas līdzenas tekas mūsu Dievam!” Jānis Kristītājs, kā ziņāms, bija Jēzus Kristus pasludinātājs. Pravietis Joels skubina: „Tad notiks, ka izglābs sevi ikviens, kas piesauks tā Kunga Vārdu” (Joels 3:5), kuru apustuļi attiecināja uz Jēzu Kristu, uzrunājot savus tautiešus Vasarsvētku dienā (Apd. 2:21-22), pasludinādami, ka Dievs ir darījis Jēzu par Kungu (Apd. 2:36). Tas gan nenozīmē, ka līdz augšāmcelšanai Jēzus nebija Kungs, jo tas pats autors Lūka liecina, ka brīdī, kad Jēzus piedzima Bētleme, Viņš tika nodēvēts par Kungu (Lk. 2:11). Sakot „darījis Jēzu par Kungu”, Pēteris norāda ne tikai uz Jēzus īpašo paaugstināto stāvokli, kādu Viņš ieņem pēc Savas augšāmcelšanās, bet gan viņš vēlējās paskaidrot klausītājiem, ka šis pats Jēzus, kuru viņi

ikviens, kas piesauc Tā Kunga Vārdu, tiks izglābts” (Rom. 10:9-13). Piesaukt Jēzus vārdu uz glābšanu – tā bija agrīnās draudzes ticības apliecība (Apd. 4:12).

Caur pravieti Jeremiju mēs tiekam aicināti lielīties ar tā Kunga atzīšanu (Jer. 9:23-24). Šo rakstu vietu apustulis Pāvils ievieto 1Kor. 1:31 un 2:2, kur aicina lielīties ar to Kungu Jēzu, un to pašu krustā sisto, kuru nosauc par godības Kungu (1Kor. 2:8).

Apustulis Pāvils 1Kor. 9:21 līdzās Dieva baušļiem noliek Kristus baušļus. Starp tiem nav pretrunu, tie pat ir identiski, jo pats Kungs Jēzus Kristus paskaidro: „Ja jūs turēsīt Manus baušļus, jūs paliksīt Manā mīlestībā, itin kā Es esmu turējis Sava Tēva baušļus un palieku Viņa mīlestībā.” (Jāņa 15:10) Vienīgā atšķirība – Vecās Derības Dieva baušļi palika uz akmens galdiņiem, bet Jaunajā Derībā šie paši baušļi caur Dieva Garu tiek ierakstīti cilvēka sirdī (Jer. 31:31-34, Ebr. 8:8-10).

Pravietis Jesaja raksta, ka nav cita Dieva, ka Viņš ir pirmais un pēdējais (Jes. 44:6). Šie vārdi tiek atkārtoti Atklāsmes grāmatas ievadā, kas tiek attiecināti uz Kungu Jēzu (Atkl. 1:8).

Vecās Derības pravieši min „Tā Kunga dienu”, kad runā par gala laiku. Jaunajā Derībā šī diena tiek dēvēta par „Kunga Jēzus Kristus dienu” (skat. 1Kor. 1:8, 2Kor. 1:14, Fil. 1:6, 1Tes. 5:2, 2Tes. 2:1-2, 2Tim. 1:18 u. c.).

Daudzviet Jaunās Derības autori dēvē Jēzu Kristu par to Kungu, atsaucoties uz tiešiem Vecās Derības Rakstu vietu citātiem, kur Kunga apzīmēšanā ir izmantots senebreju *tetragramatons* (יהוה). Vispārsteidzošākais, ka 1. gs. jūdi, kuri bija pārliecināti monoteisti, iepazīstot Jēzu Kristu un salīdzinot Viņa personību ar Vecās Derības Rakstu liecību, varēja apliecināt Viņu par to Kungu – Jehovu, kam bija veltīts templis Jeruzalemē, kurš ir cienīgs saņemt godu un pielūgsmi. Te atklājās noslēpums, kurš bija apslēpts agrāka-

Tas ir tas pats Kungs, kurš Savai tautai gāja pa priekšu mākoņu stabā dienā un uguns stabā naktī. Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Viņu sita krustā, bet Viņš augšāmcelās.

ir situši krustā, ir tas Kungs. Šie vārdi bija izšķirošie, kas „sāpīgi ķēra viņu sirdis” (37.p.) un mudināja klausītājus uz atgriešanos no grēkiem un kristībām Jēzus Kristus vārdā.

Vecās Derības tekstā bieži ir sastopama frāze: „Tā Kungs vārds” (Jes. 1:10, Jer. 1:4, Ec. 1:3 u. c.), ko attiecina uz Dieva sacīto. „Tā Kunga vārds nāca pār Jonu, Amitaja dēlu.” (Jonas 1:1) Ar līdzīgu frāzi iesākas gandrīz visas Vecās Derības praviešu grāmatas. Taču Jaunajā Derībā frāze „tā Kungs vārds” tiek attiecināta uz Jēzu Kristu (Apd. 8:25, 12:24, 15:35-36, 16:32, 19:10). To attiecina arī uz Kristus otro atnākšanu: „To mēs jums sakām, balstoties uz mūsu Kunga vārdu: mēs, kas līdz mūsu Kunga atnākšanai paliksim dzīvi, ne ar ko nebūsim priekšā tiem, kas aizmiguši. Pats Kungs nāks no debesīm (..)” (1Tes. 4:15-16).

Pravietis Joels (Joela 2:32) aicina piesaukt to Kungu (יהוה), lai taptu glābti, bet apustulis Pāvils šos pašus vārdus attiecina uz Jēzu: „Jo, ja tu ar savu muti apliecināsi Jēzu par Kungu un savā sirdī ticēsi, ka Dievs Viņu uzmodinājis no mironiem, tu tiksi izglābts. (..) Jo

Pravietis Jesaja raksta: „Viss Israēla dzimums atradīs taisnību pie Tā Kunga” (Jes. 45:25), ko apustulis Pāvils attiecina uz Jēzu Kristu: „jūs esat taisnoti Kunga Jēzus Kristus Vārdā” (1Kor. 6:11).

Apustulis Pāvils vairākkārtīgi apliecina savās vēstulēs, ka ir tikai viens vienīgs Dievs un viens Kungs (Rom. 3:30, 1Kor. 12:6, Gal. 3:20, Ef. 4:6, 1Tim. 2:5), taču viņš to dara, lai apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir tas Kungs.

Pravietis Jesaja liecina par to Kungu, kurš ir zvērējis, „ka Manā priekšā locīsies visi ceļi un Man zvērēs ikviena mēle!” (Jes. 45:23). Apustulis Pāvils šo rakstu vietu attiecina uz Jēzu Kristu, kad raksta: „Tāpēc arī Dievs Viņu ļoti paaugstinājis un dāvinājis Viņam Vārdu pāri visiem vārdiem, lai Jēzus Vārdā locītos visi ceļi debesīs un zemes virsū, un pazemē un visas mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu.” (Fil. 2:9-11) Pāvils bieži savās vēstulēs vārdu Dievs attiecina uz Tēvu, bet Kungs – uz Jēzu. Šie pieminētie vārdi apliecina, ka Jēzus ir Tēva paaugstinātais Kungs un Tēvs vēlas, lai visa radība Viņu pielūdza un dod godu kā Tēvam atbilstoši.

jām paaudzēm, jo Dievu neviens nekad nav redzējis, bet Cilvēka Dēls Viņu ir darījis zināmu, jo Vārds tapa miesa un mājāja cilvēku vidū. Dievs cilvēka miesā – Kungs Jēzus Kristus, kuru viņi bija redzējuši, dzirdējuši un nu apliecināja caur Rakstu vārdiem. Tas ir tas pats Kungs, kurš Ēdenes dārzā bija saucis: „Ādam, kur tu esi?” Tas ir tas pats Kungs, kurš bija Savai tautai gājis pa priekšu mākoņu stabā dienā un uguns stabā naktī, izejot ārā no Ēģiptes. Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Viņu sita krustā, bet Viņš augšāmcelās. Viņš ir tas, kurš arī šodien ikvienu aicina: „Nāciet visi pie Manis, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi...” Šī ir tā labā vēsts, kura iekaroja seno pasauli, izveidoja kristīgo draudzi un joprojām manto to cilvēku sirdis visā pasaulē, kuri mīlestībā atsaucas Viņa aicinājumam.

Izmantotā literatūra:

Bowman M. Robert, Komoszewski J. Ed „Putting Jesus in His Place”, Kregel, 2007.

Komoszewski J. Ed, Sawyer M. James, Wallace B. Daniel „Reinventing Jesus”, Kregel, 2006.

TEDS VILSONS PAR ELENU VAITU

Kad Teda Vilsona, Septītās dienas adventistu baznīcas prezidenta, vecaistēvs bijis mazs zēns, viņš sēdējis pie kājām baznīca līdzdibinātājai Elenai Vaitai un klausījies viņas stāstos. Tāpēc Vilsons saka, ka viņu ģimene glabā mīlestības pilnas atmiņas par Vaitu, ražīgu grāmatu autori un nenogurstošu evaņģēlisti, kurai, kā adventisti tic, bija praviešu gara dāvana.

„Mans vecaistēvs atcerējās, ka Elena Vaita nākusi uz viņu raņčo māju, kad viņš vēl bijis bērns, un ar kādu mīlestību viņa stāstījusi stāstus viņam un brāļiem, kad tie sēdējuši viņai pie kājām,” saka Teds Vilsons. Tomēr šie apmeklējumi nav vienīgais iemesls.

Stāsts aizsākās tad, kad aptuveni 1870. gadā Vilsona vecvecāki, Viljams un Izabela, no Īrijas pārcēlās uz Amerikas Savienotajām Valstīm, galu galā kļūdami Kalifornijā par augļu un lopu audzētājiem, un vietējā veikaliņa īpašniekiem.

Laulātajam pārim bija četri dēli, ieskaitot Vilsona vecotēvu. Izabela pievienojās adventistu draudzei, bet Viljams ne. Tad 1905. gadā, atsaucoties sievas uzaicinājumam, Viljams apmeklēja adventistu tēlu sanākumi. Tajā uzstājās Elena Vaita un runāja par to, ka visiem grēciniekiem ir vajadzīgs Pestītājs un vajadzīgs ļaut, lai Viņš izmaina to dzīves.

“Vaita izteica nopietnu aicinājumu, un, par lielu pārsteigumu Izabelai, Viljams piecēlās un izgāja priekšā, atdodams savu sirdi Kungam,” Vilsons stāsta.

Viljams mācījās adventes vēsti veselu gadu. Viņš aizvēra savu veikalu sabatā. Viņš kristījās un vēlāk kļuva par pirmo draudzes vecāko Hīldsbergas Septītās dienas adventistu draudzē, vietā, kurā reiz izveidojās Klusā okeāna ūnijas kolēdža.

“Kristus izmainīja viņa dzīvi, un viņš kļuva pazīstams kā dāsns cilvēks, kas palīdz grūtbās nonākušajiem.”

Izmaiņa vecvectēva Viljama Vilsona dzīvē ir viens no iemesliem, kāpēc Teds Vilsons ir stingrs piekritējs gan Bībelei, gan Vaitas rakstiem, uz kuriem ad-

ventisti parasti atsaucas kā uz praviešu garu. Bībele un praviešu gars ir nācis no viena un tā paša avota – Dieva – un abiem ir viena un tā pati vēsts – norādīt cilvēkiem uz Jēzu un sagatavot tos Viņa drīzajai atnākšanai.

Piecu gadu laikā, kopš Vilsons ir Adventistu vispasaules baznīcas prezidents, viņš atkārtoti ir runājis par savu dziļo pārliecību attiecībā uz Bībeles un praviešu gara rakstu nozīmi, un šī gada jūlijā pēc otrreizējās ievēlēšanas uz nākamo piecu gadu termiņu viņš norādīja, ka šī tēma tiks paturēta uzmanības centrā.

“Praviešu gars tika dots, lai ar Debesu norādījumu palīdzību audzinātu un palīdzētu Dieva aicinātajai pēdējo dienu kustībai,” viņš sacīja.

Nākamajās rindkopās jūs varat lasīt izvilkumus no svētrunas, kuru viņš 17. oktobrī sacīja simpozijā Endrjūsa Universitātē.

Elenas Vaitas aicinājums

Septītās dienas adventistu draudzē mēs pieņemam Elenu Vaitu kā Kunga mūs-laiku kalponi un pravieti.

Es pats ticu, ka praviešu gara raksti ir ticami un patiesi, jo Elena Vaita un viņas kā pravietes kalpošana iztur četrus bībeliskos pravieša pārbaudes punktus:

1. Viņas raksti saskan ar Bībeli, kas atbilst Jesajas 8:20. “Jāturas pie bauslības un liecības! Ja nē, tad runātam vārdam neausīs rīta gaisma!”

2. Viņas dzīve un darbi liecina par saikni ar Dievu, kas atbilst Mateja 7:20. “Tāpēc no viņu augļiem jums tos būs pazīt.”

3. Viņas pravietojumi ir piepildījušies, kas atbilst Jeremijas 28:9. “Bet pravieti, kas sludina mieru un apsola kādu

laimīgu notikumu, to atzīst par patiesu pravieti, ko tas Kungs sūtījis, tikai tad, kad viņa pravietojums piepildās!”

4. Viņas raksti paaugstina Kristu un apstiprina Viņu kā Dieva Dēlu, kurš nāca uz šo zemi, lai glābtu mūs, kas atbilst 1. Jāņa 4:2. “No tā atzīstiet Dieva Garu: ikviens gars, kas apliecina Jēzu Kristu miesā nākušū, ir no Dieva.”

Piedevām vēl viņas dzīvi un darbu apstiprina fiziskās izpausmes atklāsmju laikā, viņas darbu iekļaušanās beigu laika periodā, viņas paziņojumu no teiktība un bezbailīgums, viņas darbu spēcīgais garīgums un praksē pielietojamie skaidrojumi par daudziem kristīgās dzīves aspektiem.

Kāpēc praviešu gars?

Praviešu gars Bībelē ir aprakstīts kā viena no divām Dieva pēdējo dienu atlikuma draudzes iezīmēm.

Atklāsmes 12:17 ir teikts: “Tad pūķis (sātans) sadusmojās par sievu (Dieva draudzi) un gāja karot ar pārējiem (vai atlikušajiem) viņas cilts locekļiem (jeb sēklu, Dieva pēdējo dienu ļaudīm un draudzi), kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu.”

Atklāsmes 19:10 turpina, paskaidrojot, ka “Jēzus liecība ir praviešu gars”.

Elena Vaita un Bībele

Septītās dienas adventistiem praviešu gars nav Bībeles sastāvdaļa vai līdzvērtīgs Bībelei. Kā to norādījusi pati Elena Vaita, praviešu garam ir jāvada pie Bībeles. Tomēr es nešaubīgi ticu, ka praviešu garu ir iedvesmojusi tā pati iedvesma no debesīm, kas Bībeli, jo tā ir Jēzus liecība.

Elena Vaita šodien

Es uzskatu, ka praviešu gars ir viena no Dieva lielākajām dāvanām Septītās dienas adventistu draudzei. Tā koncentrējas uz Kristu un Viņa Vārdu – Viņa visaptverošo taisnību, Viņa pestīšanas plānu, Viņa žēlastību un Viņa kalpošanu debesu svētnīcas vissvētākajā vietā. Praviešu gars attēlo Dieva plānu Viņa ļaudīm, kas dzīvo beigu laikā un gaida Kristus drīzo otro atnākšanu. Drīz norisināsies lielās cīņas pēdējie notikumi. Es ticu, ka Jēzus nāks drīz!

Praviešu gars šodien ir tikpat svarīgs kā tajā laikā, kad to uzrakstīja. Tas ir precīzs, iedrošinošs, pamācošs un spēcīgs, jo tas norāda uz Kristu un svēto Bībeli. Tā patiesi ir Jēzus liecība, un tieši tāpēc es ticu Elenas Vaitas pravietiskajai kalpošanai.

Saskaroties ar Zemes vēstures pēdējām dienām, mēs zinām, ka sātans apņēmīgi centīsies iznīcināt Bībeles un praviešu

Tas ir viens no viņa varenākajiem ieročiem cīņā ar draudzes misiju. Vēl viens nopietns iemesls, kāpēc es ticu Elenas Vaitas pravietiskajai kalpošanai ar praviešu gara starpniecību, ir uzsvars uz vienotību, kas attēlots viņas darbos.

Dievs ir aicinājis mūs būt par dalībniekiem lielākajā patiesības pasludināšanā visā vēsturē - lielās cīņas kulminācijā starp Kristu un sātanu. Dievs dod mums uzdevumu stāstīt par Kristu, kurš dzīvoja bezgrēcīgu dzīvi, mira par mums, piecēlās no mirušajiem, kurš tagad aizlūdz mūsu labā kā mūsu Augstais Priesteris un kurš drīz atgriezīsies, lai vestu mūs uz Debesīm. Mēs esam aicināti Svētā Gara vadībā stāstīt Dieva Vārdu visā tā spēkā. Sekojot šim Debesu aicinājumam, mēs sastapsimies ar cilvēkiem, kas nepiekritīs mūsu vēstij un misijai. Mēs varam just kārdinājumu krist mazdūšībā, redzot citu draudzes locekļu vienaldzību.

Praviešu gara ietekme manā dzīvē

Tas ir pievērsis manu uzmanību Kristum un Viņa pestīšanas plānam. Tas atkārtoti pievērsis manu uzmanību Bībelei. Tas ir paplašinājis daudzus Bībeles aspektus. Tas ir devis man stipru ticību tam, ka Dievs vada to cilvēku dzīvi, kuri sevi nodod Viņa rokās, kā esmu to sapratis, vērojot mūsu draudzes pionieru darbu. Tas man ir devis jaunu ieskatu kristīgai dzīvei. Tas mani ir tuvinājis Kristum.

Tas ir sniedzis dziļu izpratni par to, kā paveikt misiju, kuru mums uzticējis Tas, kurš iedvesmoja praviešu garu. Piemēram, tas man devis neparastas idejas projektiem “Atmoda un reformācija”, “Misija pilsētām”, “Visaptveroša veselības kalpošana”, tēmām par Kristu un Viņa taisnību, par uzticību Dievam, par “visu draudzes locekļu iesaistīšanu”, par kuru vēlāk dzirdēsīt daudz vairāk, par izdevumu un plaš-

Lasi E. Vaitas grāmatas, un tu sevī piedzīvosi pozitīvas pārmaiņas, jo tās mūsu uzmanību atkal piesaista Kristum, Viņa kalpošanai un Viņa darbam mūsu labā.

gara ietekmi. Visapkārt mēs redzam, ka Dieva autoritatīvais Vārds tiek neitralizēts. Pielietojot vēsturiskā criticisma metodi, Dieva Vārda autoritāte tiek mazināta. Tas ir sātana plāns, lai grautu Dieva skaidro: “Tā saka tas Kungs.”

Viens no lielākajiem apdraudējumiem praviešu garam nemaz nav pret to vērstais naidīgums, bet gan vienaldzība. Šodien daudzi draudzes locekļi to nepazīst, nelasa vai vienkārši to ignorē. Grāmatā “Liecības draudzei” 4. sējuma, 390.-391. lpp. mēs lasām: “Praviešu gara sējumiem (vēlākā grāmatu sērija “Laikmetu cīņa”) un arī “Liecībām” ir jābūt pazīstamiem katrā sabata ievērotāju ģimenē, un brāļiem ir jāzina to vērtība un jātiek mudinātiem tos lasīt. (...) Tiem jābūt katras ģimenes bibliotēkā un tos jālasa atkal un atkal. Tos vajag turēt tādā vietā, kur daudzi tos var lasīt, un lai tās apdilst, visiem kaimiņiem tās lasot.”

Pravietojumi un draudze

Vēlms zina, ka, ja viņš varēs piedabūt Dieva ļaudis raudzīties pašiem uz sevi un saviem uzskatiem, nevis lūkoties uz Kristu, tad viņš spēs ienest viņu vidū strīdu, vienotības trūkumu un spriedzi.

Lai arī ar ko mums nāktos sastapties, mums nevajadzētu ļauties kārdinājumam strādāt neatkarīgi un šķirti no draudzes. Mēs esam aicināti strādāt Dieva pēdējo dienu atlikuma draudzē, nevis šķirti no tās.

E. Vaitas grāmatas ģimenē

Es uzaugu mājās, kur praviešu gars tika ārkārtīgi cienīts. Tēvs par to vienmēr runāja ļoti pozitīvi un aizrautīgi. Māte bija nesatricināmi uzticīga Dieva Vārdam un praviešu garam. No saviem vecākiem es nekad nedzirdēju nevienu nicīgu vai noniecinošu piezīmi ne par Bībeli, ne praviešu garu.

Mana brīnišķīgā sieva Nensija uzauga ģimenē, kurā bija tikpat pozitīva attieksme. Viņai tāpat kā man katru dienu patīk lasīt Bībeli un E. Vaitas grāmatas. Tam ir liela ietekme uz mūsu ģimeni. Es virzījos no agrīnas ticības, kuru manā sirdī iedēstīja vecāki, līdz manis paša dziļai izpratnei par praviešu garā dotajiem padomiem, norādījumiem un skaidrojumiem. Vecāki, iedēstiet savos bērnos mīlestību un uzticību Dieva svētajam Vārdam un praviešu garam!

saziņas līdzekļu izmantošanu evaņģelizācijā, par pravietojumu izpratni, par svētnīcas kalpošanu, par nodaļu darbu un tā joprojām. Tas atkal pievērs mūsu uzmanību Kristum un Viņa darbam mūsu labā pie krusta un Viņa drīzajai otrajai atnākšanai.

Lasi E. Vaitas grāmatas, un tu sevī piedzīvosi pozitīvas pārmaiņas, jo tās mūsu uzmanību atkal piesaista Kristum, Viņa kalpošanai un Viņa darbam mūsu labā, Svētā Gara vadībā sagatavojot pasauli jaunajai pasaulei, kura iesāksies pēc Kristus atgriešanās. Praviešu gars man devis neizsīkstošus resursus, lai es varētu paveikt adventes kustībai paredzētos Dieva plānus. Kad domāju par praviešu garu, mani vienkārši pārņem laimes sajūta par to, ka Dievs mums sniedz tik daudz informācijas Viņa gribas piepildīšanai mūsu katra dzīvē un Viņa draudzes misijas paveikšanai pasaulē.

Varu vien teikt to, ka esmu laimīgs, ka mums ir Dieva Vārds rakstītā formā un praviešu gars. Nav labāka avota, kuros rast skaidrus, saprotamus norādījumus no Dieva. Šie divi Debesu izcelsmes avoti ar Dieva norādījumiem ir radījuši manī nešaubīgu uzticību gan pašam Dievam, gan Viņa plāniem tavai un manai dzīvei.

Pusaudžu pasākumam Babītē PIRMĀS JUBILEJAS GADS

Šajā decembrī aprit jau viens gads kopš pasākuma jauniešiem 15 – 18 gadu vecumā sākuma. Šī pasākuma mērķis ir, lai jaunieši iepazītu savus ticības biedrus, iegūtu patiesus draugus, dalītos savos piedzīvojumos, neizpratnē, jautājumos un kopīgi censtos izprast Dieva teikto Viņa Vārdā.

Katrā pasākumā kopīgi spēlējam spēles, kurās uzzinām daudz ko par saviem draugiem, sākot ar viņu ģimenēm, draudzi un beidzot ar to, vai, ja viņš būtu saldējums, tad kurš viņš būtu – šokolādes, plombīra vai zemeņu. Vēl neatņemamas sastāvdaļas ir jautrība un smiekli, protams, arī kopīga ēšana, kā arī garīgā daļa. Šī gada laikā ir notikušas jau sešas tikšanās reizes, kurās mūsu pulciņam ir pievienojušies jauni draugi. Cilvēku skaits svārstās no 12 līdz 18. Dievs ir ļoti svētījis šo pasākumu, katru reizi arī es personīgi izjūtu Dieva klātbūtni. Kad šķiet, “Vai būs forši? Vai būs laba atmosfēra? Vai visa būs pietiekami?”, Dievs nekad nav pievīlis! Dievs dod tādu kā jaunu baterijas uzlādi visam mēnesim! Cik lielisks ir mūsu Debesu Tēvs! Pateicos mīļajai draudzei par lūgšanām, bez kurām pasākums nevarētu notikt, un aicinu jūs pieminēt jauniešus savās lūgšanās arī turpmāk!

Alise Cīrule

Rīgas V draudze

“Kādu dienu Emīlija man jautāja, cik sava vecuma adventistu jauniešus es zinu. Pēc tam – cik no viņiem es pazīstu. Un tas lika aizdomāties. Tagad jau vairākas reizes esmu ciemojusies Babītē pie Emīlijas un droši varu apgalvot, ka caur zināmām un nezināmām, bet ļoti interesantām spēlēm esmu iepazinusi daudz vairāk jauniešu! Mani iedvesmo ieinteresētība, aizrautība un nopietnība, kas valda, pētot Bībeli. Manuprāt, šīs tikšanās ir ne vien patīkamas, bet arī ļoti nozīmīgas, jo draudze ir cilvēki nevis ēka.” /

Ieva Birziņa

Cēsu draudze

“Jauniešu tikšanās Babītē, manuprāt, ir ļoti laba iespēja iepazīties ar adventistu jauniešiem no visas Latvijas. Mēs kopā pavadām brīnišķīgu laiku! Esot kopā ar šiem jauniešiem un pārrunājot dažādus jautājumus, esmu guvusi prieku, atbal-

stu un apziņu, ka neesmu vienīgā, kura ir citādāka savā klasē un vispār ikdienā. Tādēļ, ja jūs vēlaties gūt jaunus draugus, piedzīvot iedvesmojošas sarunas, un iepazīt tuvāk Dievu, tad es jūs mudinu jau nākošajā reizē tur būt!”

Miks Možeiko

Ezeres draudze

“Vienā vārdā raksturojot šos pasākumus - superīgi! Man ļoti patīk satikt savus draugus - adventistus svētdienas pēcpusdienās, jo man patīk saturīgi pavadīt laiku dažādās aktivitātēs, saņemt pozitīvisma devu turpmākajam mēnesim. Protams, arī apskatīt garīgās tēmas, kuras man liek aizdomāties par sevi, ko es varētu savā dzīvē izmainīt. Un es to visu tur iegūstu! Tāpēc, ja tev, pusaudzi, ļoti patīk CM nometnes vasarā un ļoti ilgojies pēc tās un nespēj sagaidīt, dodies uz Babīti! Garantēju, ka tu jutīsies tikpat patīkami kā nometnē un izjutīsi Dieva klātbūtni!”

Emīlija Reznikova

“KĀ BŪTU...?” pavadīt vienu muzikālu ziemas vakaru

Daina Kleimane

“Esmu pārliecināta, ka Latvijas adventistu draudzēs ir talantīgi mūziķi – gan tādi, kuru sasniegumi šajā mākslas sfērā ir ievēroti ārpus draudzes sabiedrības, kā arī tādi, kuru dāvanas ir maz pamanītas vai vēl nav pamanītas. Ir gana daudz jauniešu (un ne tikai), kuri raksta kristīgu liriku, kā arī mūziku saviem vai citu sarakstītiem dzejoļiem. Diemžēl daudzu kompozīcijas tā arī paliek tikai pašu mājās vai labākajā gadījumā draugu lokā skandinātas. Esmu pārliecināta, ka starp tām atrodas mākslas darbi, kuras vērts dzirdēt arī plašākai sabiedrībai,” – apmēram tā pirms nedaudz vairāk nekā 2 gadiem rakstīju projekta pieteikumā, lai pretendētu uz finansējumu idejai, kurai ticēju un ticu joprojām.

Izdevās! 10 jauniešiem, kuri komponē dziesmas (*Kristai Lubīnai, Elīzai Kristai Rausei, Janai Jansonei, Edijai Diedrikai, Montai Ķimenei, Mārtiņam Subatovičam, Miķelim Ābolam, Ulantai Ābolai, Diānai Zelčai un Kristapam Cukuram*), tika dota iespēja strādāt kopā ar citiem mūziķiem un ierakstīt savas dziesmas, kuras vēlāk tika apkopotas kristīgo dziesmu albumā “Kā būtu...?”. Kopumā nedaudz vairāk nekā 20 mūziķi piedalījās šajā projektā, dziedot, spēlējot, veidojot aranžējumus un pat svilpojot...

Jau pavisam drīz arī Tev, lasītāj, būs iespēja doties uz albuma prezentācijas koncertu, kas notiks **svētdien, 20. decembrī, pl. 18:00 Baznīcas ielā 12a, Lielajā zālē**. Ne tikai būs iespēja klausīties dziesmas, bet esam arī sagatavojuši īsus video sižetus, kuros komponisti dalās stāstos un pārdomās par savu dziesmu. Tajos varēsiet uzzināt, kurš no dalībniekiem pusaudžu gados vēlējās doties prom no mājām, bet suns viņu atveda atpakaļ; kurš nejauši atrada zīmīti uz galda ar dzejoļi un pierakstīja tam klāt mūziku; kuram pēc lūgšanas Dievam izmainījās viss dziesmas raksturs un noskaņa; kurš pēc dažu dienu pavadīšanas vientuļā meža mājā ziemā sapratis, ko nozīmē mīlēt, un pārdomas uzrakstījis dziesmā... To un vēl daudz ko citu varēsiet uzzināt šajā koncertā!

Lai mēs visi pabūtu arī gaidāmo svētku un ziemai raksturīgo skaņu un noskaņu sajūtās, pēc albuma dziesmu prezentēšanas esam sarūpējuši muzikālu pārsteigumu koncerta otrajā daļā.

Mūzikas albumam dots nosaukums “Kā būtu...?”. Ar šiem 2 vārdiem iesākas daudzie jautājumi, kurus projekta dalībnieki vēlējušies uzdot sev un visiem, kas klausīsies viņu dziesmas..., jo...

Mums katram ir savs ierastais KĀ BŪTU.... (*kā būtu, ja piezvanītu draugam?*)

Mums katram ir savs dienas KĀ BŪTU... (*kā būtu, ja šodien pateiktos par visu, kas notiks?*)

Mums katram ir savs dzīves KĀ BŪTU... (*kā būtu, ja es kļūtu par ārstu un palīdzētu cilvēkiem?*)

...Un mums katram ir arī savs mūžības KĀ BŪTU... (*kā būtu, ja Jēzus kļūtu par manu personīgo Glābēju un draugu?*)

Albumā šie visi **KĀ BŪTU** savijušies kopā, vienojoties stāstos, kopību atrodot dziesmās un savienību sajūtās. Ceram, ka šajās dziesmās atbalss radīs arī jūsu personīgais **KĀ BŪTU...**

Bet, ja jau reiz sāku uzdot jautājumus, tad...

KĀ BŪTU, ja Tu atnāktu uz koncertu?

JAUTĀJUMU JŪKLĪ PAR JAUNIEŠU KALPOŠANU DRAUDZĒ

Vai Tu esi sev uzdevis jautājumu...

Ja es esmu jauniešu vadītājs, kāds ir pirmais solis? Kas man jā dara? Kāpēc? Ar ko man tas jā dara? Kā radīt pozitīvu vidi jauniešu darbam manā vietējā draudzē? Ko vispār nozīmē būt jauniešu vadītājam vai jauniešu līderim, vai arī aktīvam jaunietim savā draudzē? Ko domā mācītājs par jauniešu kalpošanu?

Ir klāt nākamais ceturksnis un līdz ar to arī Jauniešu kalpošanas nodaļas pasākums 6. decembrī par tēmu “Jauniešu kalpošana vietējā draudzē”. Pasākumā paneldiskusijas veidā

uzzināsim, ko domā mūsu uzaicinātie viesi, kas ir vai kādreiz bijuši saistīti ar šo tēmu – ilggadīgi un pieredzējuši jauniešu vadītāji, draudžu mācītāji, cilvēki ar skaidru redzējumu un savu viedokli. Kopīgi tieksimies uz izpratni un atcerēsimies, ko nozīmē būt jauniešu vadītājam un kas nepieciešams, lai to darītu veiksmīgi.

Tiekamies Rīgā, Baznīcas ielā 12a, Korintas zālē

Pasākuma laiks: 11:00 – 15:00 (ar pusdienām)

Pieteikšanās, rakstot epastu uz sda.jauniesi@gmail.com vai zvanot 26615756 (Daumants Kleimanis).

mamma: Krū, beidzot esi mājās!

KRŪ: Jā, un pie tam trakoti izsalcis. Visu dienu neko neesmu ēdis.

mamma: Bet pusdienmaizītes, kuras no rīta tev iedevu līdzī?

KRŪ: Tās es atdevu vārnēnam Kriķim. Viņa mamma aizdevusies uz tālām zemēm pēc drusciņ labākas dzīves, un Kriķīša vecmāmiņai ir grūti vienai rūpēties par Kriķīti un viņa brāļiem un māsiņām. Viņš tupēja parkā pār mēru bēdīgs, skumīgs un izsalcis. Tad es viņam piedāvāju savas sviestmaizītes, un viņš ar lielu labpatiku tās notiesāja.

mamma: Tas ir labi, ka proti parūpēties par citiem.

KRŪ: Tu, mammucīt, vari lepoties ar savu dēlu. Redzi, cik es esmu uzticīgs DIEVAM! Viņš ir teicis, ka jārupējas par grūtdieniem, un es arī parūpējos, ka jādod maizīte izsalkušajam, un es arī iedevu. Pie tam man nemaz arī nebija žēl to maizīšu. Vai es neesmu lielisks vārnu puika? Īsts uzticības paraugs!

KRĀ: Tas nav nekas īpašs. es arī tā varētu. Es arī uzticos DIEVAM un VIŅAM paklausu. Un vispār, Krū, nav jau glīti ar tādām lietām lielīties.

KRŪ: Es nemaz nelielos. Vienkārši – kas ir, tas ir. Ja reiz esmu ļoti uzticams, tad esmu!

mamma: Bet ko tu teiktu, ja tava uzticība DIEVAM tiktu pārbaudīta tā, ka tas varētu beigties ar iemešanu lauvas bedrē?

KRŪ: Ko? Tas nu gan būtu baisi! Nē, nē, to es negribētu nekādā gadījumā!

KRĀ: Bet varbūt lauvas tevi neaiztiktu, tādu labulīti?

KRŪ: Lauvas mani norītu kā ogu! Un visām lauvām nemaz manis nepietiktu, jo lauvas ir ļoti ēdelīgi radījumi, bet es tāds sīciņš un niecīgs. Mani nevajag nekur mest!

mamma: Bet vai zināt, ka reiz senos laikos dzīvoja kāds vīrs, vārdā Daniēls, kurš tika iemests bedrē pie lauvām tikai tāpēc, ka palika uzticīgs DIEVAM?

KRĀ: Ko viņš tik briesmīgu izdarīja?

KRŪ: Kurš un kāpēc ar viņu tā izrīkojās?

mamma: Tajā laikā valdīja ķēniņš Dārijs, un Daniēls kalpoja viņam. Ķēniņš bija nodomājis uzticēt Daniēlam pārvaldīt visu valsti, jo viņam patika Daniēls viņa gudrības un cēlsirdības dēļ. Daži skaudīgi augstmaņi, to uzzinājuši, kļuva vai traki aiz dusmām. Tie sāka domāt, kā Daniēlu apsūdzēt, ka viņš slikti vada valsti, bet tie nevarēja nekā kaitīga atrast, jo viņš bija uzticams.

KRŪ: Skaugi vienreiz varētu izčabēt vai palikt normāli, tad krietnājiem būtu labāka dzīvošana.

KRĀ: Cerams, ka viņi norimās un neko ļaunu nenodarīja Daniēlam?

mamma: Diemžēl viņi izdomāja kādu viltību. Viņi zināja, ka Daniēls ir DIEVAM uzticams draugs. Viņi zināja, ka Daniēls trīs reizes dienā runājas ar DIEVU lūgšanās. Tie aizgāja pie ķēniņa un teica, lai tas izdod likumu, kas aizliegtu trīsdesmit dienas vērsties ar lūgumu pie kāda dieva vai cilvēka, izņemot pašu ķēniņu.

KRĀ: Pat arī pie DIEVA nē?

MAMMA: Tieši tā. Bet ja kāds nepaklausīs, tas tūlīn jāiemet lauvu bedrē.

KRŪ: Ķēniņš taču nebija tāds vientiesītis un nepiekrita skauģiem, vai ne?

MAMMA: Piekrita gan, un likums tika izdots visā valstī.

Arī Daniēls uzzināja par izdoto pavēli, bet mierīgi turpināja runāties lūgšanās ar savu DIEVU trīs reizes dienā, kā viņš bija pieradis.

KRŪ: Pareizi ir! Neies jau tāpēc pārtraukt sarunāties ar labāko Draugu!

MAMMA: Skauģi un ļaundari to tik bija gaidījuši. Tie ar lielu prieku nosūdzēja Daniēlu ķēniņam.

-Tev Daniēls jāmet lauvu bedrē! Tāds ir likums! – viņi teica.

Ķēniņš ļoti noskuma, bet neko darīt, likums nebija atceļams. Daniēls tika iemests lauvu bedrē.

KRŪ: Nabadziņš! Nu lauvas to nograuzīs!

KRĀ: Stāsti ātrāk, kā tas beidzās?

MAMMA: Ķēniņš nebija gulējis visu nakti. Agri no rīta viņš steidzās pie Daniēla.

-Daniēl, tu dzīvā Dieva kalps! Vai tavs Dievs, kuram tu bez mitēšanās kalpo, tevi ir izglābis no lauvas? – cerībā sauca ķēniņš Dārijs.

Tad Daniēls atbildēja un sacīja: - Mans Dievs sūtīja Savu eņģeli un aizturēja lauvas rīkli, ka tie mani neaiztika, jo Viņš zināja, ka es esmu nevainīgs un ka arī pret ķēniņu es neesmu darījis nekā ļauna.”

Tad ķēniņš kļuva ļoti priecīgs un pavēlēja Daniēlu izvilkt no lauvas bedres.

KRĀ: Vai Daniēlam tiešām nebija neviena lauvas kodieniņa vai skrāpējumiņa?

MAMMA: Izrādījās, ka viņam nebija ne mazākā ievainojuma, jo viņš bija pilnīgi uzticējies savam Dievam.

KRŪ: O! Tas tik ir kaut kas! Es arī gribētu būt tik varenuzticams draugs DIEVAM un mammai, un tētim, un draugiem!

MAMMA: Šis notikums liecina tikai par to, ka DIEVAM tiešām var pilnīgi uzticēties.

KRĀ: Jā, es domāju, DIEVS priecājas par tiem, kuri VIŅAM uzticas no visas sirds.

Uzdevums:

Izkrāso zīmējumu pēc dotā šifra lapas lejasdaļā, lai ieraudzītu dzīvnieku, kuru Daniels sastapa soda bedrē!

Izsvītro katru pirmo burtu un izlasi vēstījumu ar spoguļi!

Pēc tam uzraksti atšifrēto tekstu uz atlikušajām līnijām!

Tas Kcnonogbar etpbgdftghz sjkmlqetozisv

aybt toineymt.kraew Vaisnqur bgjhsjtkszu.

q8:0iNt uifmulystztr\ .qjndgštlbgzssz szxoot vndu

✱ dzeltens ■ oranžs ● brūns ▲ rozā

Lappusīti sagatavoja:
Mārīte Lipska, Ingrīda Markusa, Dace Garsila.

ALBUMA PREZENTĀCIJAS KONCERTS

SVĒTDIEN, 20. DECEMBRĪ PLKST.18:00, RĪGĀ, BAZNĪCAS IELĀ 12A

KONCERTĀ PIEDALĀS:

Solisti: Edija Diedrika, Daina Kleimane, Monta Ķimene, Elīza Krista Rause, Beāte Agneta Rause, Miķelis Ābols, Mārtiņš Subatovičs, Kristaps Cukurs, Darina Kroitore, Ieva Marcinkēviča.

Pavadījums: Māris Žagars (klavieres), Edmunds Andersons (bass), Atis Grāmatnieks (perkusijas); stīgu kvartets; Paula Roznere (flauta); Aigars Raumanis (saksofons), Miķelis Ābols (ģitāra), Ivars Rausis (svilpotājs).

Scenārijs: Daina Kleimane

Koncerta dienā
albumam
ĪPAŠA CENA!

Albums tapis projekta "Jaunā dziesma" ietvaros, pateicoties Trans Eiropas Divīzijas un Adventistu Latvijas draudžu savienības finansiālajam atbalstam.

+ MUZIKĀLS PĀRSTEIGUMS
Ziemas & Svētku noskaņās

